

Εζυγίσανε τη χαρά μου και τη βρήκανε, λέει, μικρή
και την πατήσανε χάμου σαν έντομο.
Τη χαρά μου χάμου πατήσανε και στην πέτρα μέσα την κλείσανε
και στερνά την πέτρα μου αφήσανε,
τρομερή ζωγραφιά μου.
Με πέλεκι βαρύ τη χτυτούν, με σκαρπέλο σκληρό την τρυτούν
με καλέμι πικρό τη χαράζουν, την πέτρα μου.
Κι όσο τρώει την ύλη ο καιρός, τόσο βγαίνει πιο καθαρός
ο χρησμός απ' την όψη μου:

ΤΗΝ ΟΡΓΗ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ ΝΑ ΦΟΒΑΣΤΕ
ΚΑΙ ΤΩΝ ΒΡΑΧΩΝ Τ' ΑΓΑΛΜΑΤΑ

Οδυσσέας Ελύτης (Το Άξιον Εστί)

Η βομβιστική επίθεση στη γιάφκα της εγχώριας μεγαλοαστικής τάξης αποτέλεσε μια πράξη εκδίκησης προς την εγχώρια πλουτοκρατία, που στο όνομα της προάσπισης των δικών της συμφερόντων, προωθεί και απαιτεί την εφαρμογή των μνημονίων. Ήταν μια δικαιοπραξία, μια έκφραση λαϊκής δικαιοσύνης απέναντι σε εκείνους που πλουτίζουν πάνω στους δικούς μας κυριολεκτικούς ή μεταφορικούς θανάτους. Γι' αυτό και την παρέμβαση μας την αφιερώνουμε, πρώτα απ' όλους, στη μνήμη των 4 εργατών που τον περασμένο Μάη θυσιάστηκαν στα κολαστήρια των ΕΛΠΕ, ιδιοκτησίας του αρχιεγκληματία Λάτση. Οι Χαράλαμπος Δευτεραίος, Ραμαντάν Ντελιλάι, Κώστας Μαγγούρας και Αντώνης Αβράμπου θα μείνουν για πάντα ζωντανοί στη μνήμη του λαού. Γιατί, το αίμα των νεκρών εργατών, είναι δικό μας αίμα, είναι το αίμα που ποτίζει τον όρκο εκδίκησης της τάξης μας για τις ταπεινώσεις, τις στερήσεις και τα εγκλήματα που έχουμε υποστεί.

*

1. Ιμπεριαλισμός και εξαρτημένος χαρακτήρας της ελληνικής αστικής τάξης

Η ντόπια μεγαλοαστική τάξη, μια τάξη ασύδοτη, παρασιτική και διαχρονικά προδοτική, αντιλαμβάνεται πως στη σημερινή συγκυρία της βαθιάς οικονομικής και πολιτικής κρίσης, η ταξική της κυριαρχία θα σταθεροποιηθεί μέσω της παράδοσης του ελληνικού λαού στα διεθνή συμφέροντα, εξασφαλίζοντας έτσι και το δικό της μερίδιο από τον οικονομικό ανασχεδιασμό

της χώρας. Τα μνημόνια, αποτελούν το θεσμικό πέπλο για την επικάλυψη της οικονομικής εισβολής των διεθνών μονοπωλίων στη χώρα, τα οποία στοχεύουν στην υφαρπαγή των πλουτοπαραγωγικών δομών και του τραπεζικού συστήματος, για να εξασφαλίσουν έτσι τον απόλυτο έλεγχο της οικονομίας. Η Ελλάδα, που από το ξέσπασμα της κρίσης αποτελεί για τα ιμπεριαλιστικά κέντρα ελέγχου (ΕΕ, ΔΝΤ, ΕΚΤ) πεδίο οικονομικού στραγγαλισμού, ώστε να επιβιώσει το διεθνές τραπεζικό σύστημα και να ισχυροποιηθεί ο ευρωπαϊκός ιμπεριαλισμός, θα πρέπει να παραδόσει την εθνική της κυριαρχία και να τεμαχιστεί σε ζώνες εκμετάλλευσης του διεθνούς κεφαλαίου. Δεν μιλάμε για κατοχή της χώρας, μιλάμε όμως για μια απο τις εύγλωττες εκφράσεις της ιμπεριαλιστικής επικυριαρχίας, η οποία επιτρέπει στα εξαρτημένα κράτη μια φαινομενική λειτουργία της δημοκρατίας και μια σχετική αυτονομία της οικονομίας, την ίδια στιγμή που οι βασικές κατευθύνσεις καθορίζονται απο τις αποφάσεις των ισχυρών οικονομικά κρατών. Όμως αυτή η διαπίστωση, που ενισχύεται απο τα όσα διαδραματίζονται εδώ και 5 χρόνια στην Ελλάδα (μέτρα μέσω κλειστών φακέλων ή mail, έτοιμα μεταφρασμένα κείμενα προς επικύρωση στο κοινοβούλιο, task force, capital control, εκβιασμοί και επιστασία για την καταβολή των δόσεων κ.α.), αποκρυσταλλώνει τον χαρακτήρα όχι μόνο των ευρωπαϊών "εταίρων" μας αλλά και της ντόπιας μεγαλοαστικής τάξης. Ενώ λοιπόν η χώρα διαμελίζεται για να την κατασπαράξουν οι διεθνείς επενδυτές, η εγχώρια πλουτοκρατία αν και τραυματισμένη από την κρίση, παραμένει απόλυτος εγγυητής για τη μνημονιακή πορεία της χώρας, αφού μια τυχόν αποβολή της Ελλάδας απο την ΕΕ και το ευρώ θα σήμαινε μια καταστροφική συρρίκνωση του κύκλου εργασιών της, υποβαθμιζοντάς την οριστικά στις τριτοκοσμικού τύπου οικονομίες.

Η συνύφανση των συμφερόντων της ελληνικής αστικής τάξης με το δυτικοευρωπαϊκό και αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, αποτελεί όχι μόνο προϋπόθεση για την επιβίωση και την ενίσχυση της, αλλά και ιστορικό τεκμήριο για την ανάπτυξη της. Ορμώμενοι λοιπόν, από το γεγονός πως η εγχώρια πλουτοκρατία ισχυροποιήθηκε κυρίως μετά την ενσωμάτωση της στον ευρωπαϊκό ιμπεριαλιστικό μηχανισμό της τότε ΕΟΚ, οφείλουμε να προχωρήσουμε σε μια (έστω και αποσπασματική) ανασκόπηση των όρων ένταξης της χώρας στην καπιταλιστική Ευρώπη, αντλώντας τα απαραίτητα συμπεράσματα που θα καθορίσουν με σαφήνεια και το περιεχόμενο της στρατηγικής του σύγχρονου επαναστατικού κινήματος. Αρχικά, και πριν επιχειρήσουμε οποιαδήποτε απόπειρα αναμόχλευσης της ιστορίας, είναι απαραίτητη μια διευκρίνηση γύρω από το πώς προσεγγίζουμε την ύστερη καπιταλιστική διάρθρωση, και συγκεκριμένα για το πώς αντιλαμβανόμαστε την καπιταλιστική οικονομία σε σχέση με τους "εθνικούς" ή "παγκόσμιους" σχηματισμούς αναπαραγωγής της. Η διάκριση αυτή αφορά στην επίδραση που έχει στον ταξικό ανταγωνισμό ο θεμελιώδης νόμος του καπιταλισμού, η οικονομικά και πολιτικά ανισόμετρη ανάπτυξη των εθνοκρατικών σχηματισμών. Αντλώντας τα δικά μας συμπεράσματα από μια αντιιμπεριαλιστική-αντιμονοπωλιακή σκοπιά, αντιλαμβανόμαστε την καπιταλιστική οικονομία ως ένα διεθνοποιημένο και ταυτόχρονα αλληλοαντικρουόμενο πεδίο απόσπασης κερδοφορίας, το οποίο και σχηματοποιεί, διαμέσου της δυναμικής των κρατών, την ιμπεριαλιστική αλυσίδα, δημιουργώντας τις δευτερεύουσες, αλλά κομβικές για τη ταξική

πάλι αντιθέσεις του καπιταλιστικού συστήματος που αφορούν στις διακρατικές σχέσεις κυριαρχίας-εξάρτησης. Υπό αυτήν την έννοια, θεωρούμε πως μια προσέγγιση που στέκεται μόνο στην βασική αντίθεση κεφαλαίου-εργασίας, παραβλέποντας τόσο τον βαθμό επίδρασης του ξένου(μονοπωλιακού) κεφαλαίου στην οικονομική διάρθρωση ενός κρατικού σχηματισμού, όσο και τη σημασία της ρήξης με το κεφάλαιο αυτό, ως παράγοντα που δρα καταλυτικά στη λεηλασία της εργατικής τάξης, στερεί από την φαρέτρα της τελευταίας κάποια πολύ αιχμηρά βέλη. Με άλλα λόγια, η πολεμική στον "εθνικό-εσωτερικό" καπιταλιστικό σχηματισμό, ως το μόνο άμεσο πεδίο ταξικής αντιπαράθεσης που θα επιταχύνει την απελευθέρωση της εργατικής τάξης, είναι επιβεβλημένη αλλά πολιτικά ημιτελής, από τη στιγμή που μια κρίσιμη σταθερά της ταξικής πάλης, όπως είναι αυτή της διείσδυσης του ιμπεριαλιστικού κεφαλαίου σε μια εξαρτημένη χώρα και των συνεπειών που έχει αυτή για την εργατική τάξη, τίθεται στο περιθώριο.

Απέναντι στις ανερμάτιστες προσεγγίσεις περί "παγκοσμιοποίησης" και τέλους των οξυμένων αντιθέσεων μεταξύ των κρατών, πόσο μάλλον απέναντι σε εκείνες που στιλιτεύουν την αντιιμπεριαλιστική-αντιμονοπωλιακή θέση ως αναχρονιστική, επικαλούμενοι το τέλος των "εθνικών οικονομιών" και της αποικιοκρατίας που πλέον αντικαταστάθηκαν από ένα αλληλοδιαπλεκόμενο παγκόσμιο σύστημα που επέτρεψε και την δημιουργία αστικών τάξεων στις πρώην αποικίες, απαντάμε διαφωτιστικά πως ο (αντι)ιμπεριαλισμός δεν είναι "οικονομισμός". Και η μομφή περί "οικονομισμού" στοχεύει και τα κομμάτια του κινήματος που αποδέχονται τον ιμπεριαλισμό ως εργαλείο ανάπτυξης, αλλά τον προσεγγίζουν αποκλειστικά ως οικονομικό στοιχείο ανάπτυξης, φτάνοντας στο σημείο να χαρακτηρίζουν ακόμα και την Ελλάδα ως ιμπεριαλιστική δύναμη. Ο ιμπεριαλισμός λοιπόν, δεν αφορά μονάχα τη δυνατότητα, μέσω του σύγχρονου παγκόσμιου καταμερισμού εργασίας, των περιφερειακών ή ημιπεριφερειακών αστικών τάξεων να αποκομίζουν κέρδη, αλλά και τη θέση τους στον παγκόσμια καπιταλιστική κατάταξη και τον ρόλο τους μέσα σε αυτήν. Γιατί εάν αποδεχθούμε την "αλληλεξάρτηση" ή την μονοπωλιακή ολοκλήρωση μιας οικονομίας ως θέσφατο ανάπτυξης της συγκυρίας, τότε θα πρέπει να αποδεχθούμε και την ισοτιμία των μονοπωλιακών κρατών, τοποθετώντας χώρες όπως την Ελλάδα και την Αμερική στην ίδια μοίρα. Εάν όχι, τότε θα πρέπει να απαντήσουμε με ακρίβεια στο τι είναι αυτό που τις διαχωρίζει και πώς επιδρά αυτός ο διαχωρισμός, τόσο στο εσωτερικό των κρατών ειδικά, όσο και στην παγκόσμια οικονομία γενικά. Και μιλώντας συγκεκριμένα για την Ελλάδα σήμερα, ο διαχωρισμός αυτός καταλαμβάνει τη θέση μιας κυρίαρχης αντίθεσης (επιστασία και λεηλασία της χώρας από τα διεθνή μονοπώλια), που αν αγνοηθεί συνειδητά, τότε το επαναστατικό κίνημα θα αυτοεξοριστεί στο περιθώριο, αναζητώντας συμμαχίες γύρω από την καθεαυτή "αντικαπιταλιστική" επανάσταση, γύρω δηλαδή από τον εαυτό του. Όμως, και προς ξεκαθάρισμα των επιτηδευμένων στρεβλώσεων που επιχειρούνται από τους πούρους "αντικαπιταλιστές", η προσέγγιση που θέτει την απεμπλοκή από την εξάρτηση της χώρας ως (τακτικό) στόχο, σε καμία περίπτωση δεν υπονοεί ούτε στο ελάχιστο την συμμαχία με τα όποια τμήματα της "προοδευτικής αστικής τάξης", όχι μόνο γιατί αυτά δεν υπάρχουν αλλά και γιατί η

παραμονή στην ΕΕ σήμερα αποτελεί το βασικό διακύβευμα της εγχώριας πλουτοκρατίας. Ακόμα, ως προς το αίτημα της εξόδου από την ΕΕ με όρους "εθνικής οικονομίας", που μπορεί να παγιδεύσει την εργατική τάξη σε αγώνες κάτω από "ξένες σημαίες", δηλαδή προς μια "εναλλακτική" ανάπτυξη του εγχώριου καπιταλισμού διατηρώντας στο ακέραιο την εργασιακή εκμετάλλευση στο εσωτερικό της χώρας (όπως κάνει η Λαϊκή Ενότητα του Λαφαζάνη), θα συμφωνήσουμε πως όποιοι εκφράζουν τέτοιες θέσεις ή δεν αντιλαμβάνονται τη θέση της Ελλάδας στον παγκόσμιο καταμερισμό ή είναι συνειδητοί πολιτικοί απατεώνες και "λαγοί" της εγχώριας πλουτοκρατίας. Γιατί το αίτημα της εξόδου από την ΕΕ, ως το πλέον επίκαιρο ζήτημα που καθορίζει και διαπερνά το σύνολο της εγχώριας πολιτικής σκηνής, φέρει στο εσωτερικό του και για αυτό οφείλει να εξοπλίζεται, τον πόλεμο με την εγχώρια αστική τάξη και την προλεταριακή-εργατική ανάληψη της εξουσίας. Με αλλά λόγια, η ρήξη με την ΕΕ ή θα είναι σοσιαλιστική - επαναστατική ή δεν θα είναι τίποτα.

Οι συσχετισμοί δύναμης (στρατιωτικοί, πολιτικοί και όχι μόνο οικονομικοί) των κρατών, αποτελούν τα θεμέλια πάνω στους οποία εδράζεται το σύγχρονο παγκόσμιο γίνεσθαι. Ο ιμπεριαλισμός, ως βαθμίδα καπιταλιστικής ανάπτυξης, δεν συγκροτήθηκε μόνο ως ανάγκη των "εθνικών αστικών τάξεων" να διεισδύσουν με πολεμικά ή οικονομικά μέσα στις αποικίες και στα ανταγωνιστικά κράτη για να υφαρπάξουν τον πλούτο τους. Απλά, ως τέτοια εκφράστηκε σε μια συγκεκριμένη ιστορική περίοδο. Αντίθετα, συγκροτήθηκε από τη βάση, και όχι από τους μεγαλοϊδεατισμούς του πολιτικού εποικοδομήματος, ως αποτέλεσμα δηλαδή της ανάπτυξης των παραγωγικών δυνάμεων και της ανάγκης τους να διαρρήξουν τους "εθνικούς" τους περιορισμούς. Ο ιμπεριαλισμός λοιπόν, δεν ήταν αποτέλεσμα των πολέμων αλλά η αιτία τους. Με αυτό τον τρόπο δεν αφορά στενά τις "εθνικές οικονομίες" και τους εκατέρωθεν ανταγωνισμούς τους, αλλά και τη διεθνοποιημένη διαπλοκή τους, όπως όριζε ο Λένιν την έννοια του "διμπεριαλισμού", η οποία εδράζεται στις εύθραυστες συμμαχίες των κυρίαρχων κρατών και στην ανισόμετρη κατανομή του κεφαλαίου. Δυστυχώς σήμερα, στον αντίποδα της "ειρηνικής συνύπαρξης" και διεθνοποιημένης συσώρευσης των δυτικών κρατών που ακολουθήθηκε μετά τον Β' παγκόσμιο πόλεμο, υιοθετείται (πιθανά εν αγνοία όσων την αναπαράγουν) με κάποιες παραλλαγές η απόλυτα χρεοκοπημένη, σοσιαλδημοκρατική θεωρία περί "υπεριμπεριαλισμού" του σοσιαλδημοκράτη ηγέτη Κ. Κάουτσκι. Μια θεωρία που εκφράστηκε στις αρχές του 20ου αιώνα και αφορούσε μια υποτιθέμενη "ολοκλήρωση" του διεθνούς καπιταλιστικού συστήματος που λόγω της αλληλοδιαπλοκής των συμφερόντων μεταξύ των κρατών, θα άμβλυε τους ανταγωνισμούς φέρνοντας το τέλος των πολέμων. Οι δύο παγκόσμιοι πόλεμοι που ακολούθησαν τον διέψευσαν πανηγυρικά. Το ίδιο συμβαίνει και σήμερα με ανυπολόγιστες συνέπειες για το λαό και το επαναστατικό κίνημα. Γιατί σήμερα, αυτές οι θέσεις, που επανήλθαν στο προσκήνιο από τους πάλαι ποτέ θεωρητικούς του επαναστατικού κινήματος, όπως ο Νέγκρι με την περίφημη "Αυτοκρατορία" του, αδυνατούν να ερμηνεύσουν σοβαρά τις πολεμικές επεμβάσεις του κατά τα άλλα "πολυπολικού" και "δικτυωμένου" σύγχρονου κόσμου (Ιράκ, Αφγανιστάν, Συρία, Παλαιστίνη, Ουκρανία), αδυνατούν να ερμηνεύσουν σοβαρά το χαρακτήρα της κρίσης που ξεσκέπασε τους

ενδοκαπιταλιστικούς ανταγωνισμούς, οι οποίοι έδωσαν τέλος στην "ειρηνική συνύπαρξη" και καθόρισαν τις θέσεις μάχης που θα πάρουν τα ιμπεριαλιστικά κράτη για τον τρίτο παγκόσμιο πόλεμο που έχει ήδη ξεκινήσει. Αδυνατούν στη προκειμένη να ερμηνεύσουν τη θέση της Ελλάδας ως πεδίο ασύστολης οικονομικής αφαίμαξης που θα αξιοποιηθεί και ως εμπόλεμη ζώνη, ως πεδίο ασκήσεων και εν συνεχεία πραγματικών πολεμικών επιχειρήσεων. Ο μονοπωλιακός καπιταλισμός, έχοντας σαν βάση την δημιουργία των διεθνών αγορών και το ξαναμοίρασμα του κόσμου ανάμεσα στις υπερδυνάμεις, είναι ο πλέον επιθετικός καπιταλισμός γιατί σαπίζει. Γιατί υπερσυσσωρεύει κέρδη απο τη διεθνή υπερεκμετάλλευση των λαών, της φύσης και των ανίσχυρων κρατών εξαντλώντας κάθε περιθώριο κερδοφορίας. Και όταν σταματήσει να κερδοφορεί, αποσύρει επενδύσεις, καταστρέφει κεφάλαια, χρεοκοπεί χώρες, βυθίζει τους λαούς στην ανέχεια, στήνει "εχθρούς" και ύστερα πολέμους.

Ξαναγυρνώντας στην ελληνική αστική τάξη, και σε ό,τι αφορά την ενσωματωσή της στον ευρωπαϊκό ιμπεριαλιστικό μηχανισμό, θεωρούμε πως αυτός ήταν προϊόν των παγκόσμιων ανακατατάξεων που επέφερε η κρίση της δεκαετίας του '70, αλλά και του εξαρτημένου χαρακτήρα της. Αρχικά, η μεταπολεμική συσσώρευση που χτίστηκε στην αναδιανεμητική πολιτική του "κράτους πρόνοιας", ως αποτέλεσμα των εργατικών αγώνων και της παρουσίας της ΕΣΣΔ, στα μέσα της δεκαετίας του '70 έκλεισε τον κύκλο της. Η ανάπτυξη των πολυεθνικών, οι πετρελαϊκές κρίσεις που υπονόμωσαν την ενεργειακή επάρκεια των δυτικών μητροπόλεων, ο αυξημένος πληθωρισμός και η καθίζηση του (πετρο)δολαρίου στις διεθνείς συναλλαγές, είχαν σαν αποτέλεσμα τη "νεοφιλελεύθερη" στροφή της παγκόσμιας οικονομίας. Το νέο δόγμα που ακολούθησαν τα καπιταλιστικά κράτη, αφού είχε ήδη επιτευχθεί η δυνατότητα νομισματικής κερδοσκοπίας μέσω της κατάργησης της ισοτιμίας του δολαρίου με τον χρυσό, αφορούσε την μεταφορά των βιομηχανιών στην περιφέρεια (Ασία), την απελευθέρωση των διεθνών συναλλαγών μέσω του ανοίγματος των αγορών, την διάλυση του "κοινωνικού κράτους", την εσωτερική υποτίμηση μέσω της συμπίεσης των μισθών των εργαζομένων και την χρηματοπιστωτική πρωτοκαθεδρία στην παγκόσμια οικονομία. Τα δυτικοευρωπαϊκά κράτη (Γερμανία, Γαλλία), αν και άμεσα εξαρτώμενα απο τα αμερικάνικα κεφάλαια που ανοικοδόμησαν την Ευρώπη μετά τον Β' παγκόσμιο πόλεμο, έχοντας πια αναπτύξει τις παραγωγικές τους δυνάμεις και συγκροτώντας ισχυρά μονοπώλια παραγωγής πρώτων υλών και τεχνολογίας, επιχείρησαν να δημιουργήσουν ένα ισχυρό ιμπεριαλιστικό κέντρο που θα ανταγωνιζόταν ακόμα και τις ΗΠΑ στον νέο διεθνή καταμερισμό. Αυτός ο νέος διεθνής καταμερισμός εργασίας, ουσιαστικά επαναδιατύπωνε τις σχέσεις των μητροπολιτικών κέντρων με τις πρώην αποικίες: η άντληση κερδοφορίας δεν γινόταν πλέον μέσω της υφαρπαγής των πλουτοπαραγωγικών πηγών τους, αλλά με την βιομηχανοποίηση τους και τη μετατροπή τους σε εργοστάσια παραγωγής. Μια διαδικασία, που σήμερα αναδεικνύει τις σύγχρονες αντιθέσεις του καπιταλιστικού συστήματος, αφού κάποιες απο τις περιφερειακές χώρες (πχ Βραζιλία, Ινδία) αναπτύχθηκαν σε τέτοιο βαθμό, ως κάτοχοι ομολόγων και ως πλυντήρια ξεπλύματος μαύρου χρήματος, που σήμερα διεκδικούν πρωταγωνιστικό ρόλο στα παγκόσμια οικονομικά δρώμενα (BRICS). Στην αντίπερα όχθη, οι δυτικές μητροπόλεις μετατρέπονταν σε διευθυντήρια

των περιφερειακών βιομηχανικών μονάδων, με αποτέλεσμα την αναδιάρθρωση του παραγωγικού μοντέλου τους που μετατοπιζόταν στον τριτογενή τομέα των υπηρεσιών και ειδικότερα στον χρηματοπιστωτικό.

Εκείνη την περίοδο, η ελληνική οικονομία όντας εσωστρεφής και μικρής δυναμικής, ενίσχυε τον εμπορικό της ανταγωνισμό στις εξαγωγές (μέχρι το 1980 αποτελούσαν περίπου το 7% του ΑΕΠ) στηριζόμενη κυρίως στις αμερικάνικες βιομηχανικές επενδύσεις, ζώντας τη δική της "βιομηχανική άνοιξη" των δεκαετιών 60-70. Όμως, η "άνοιξη" αυτή άρχιζε να παρακμάζει λόγω της μετατόπισης των διεθνών παραγωγικών επενδύσεων προς την περιφέρεια (κυρίως Ασία), του απαγορευτικού για επενδύσεις προστατευτισμού που επέβαλε το ελληνικό κράτος, αλλά και του παραγωγικού εμπόργκο που κήρυξε η εγχώρια πλουτοκρατία, στρεφόμενη πλέον στην αναζήτηση κερδοφορίας μέσω της ενσωμάτωσης της στην ΕΟΚ και των δανείων που θα εισέρρεαν. Η ελληνική αστική τάξη, αντιλαμβανόμενη τη γενική τάση του ευρωπαϊκού ιμπεριαλισμού για αξιοποίηση της καπιταλιστικής περιφέρειας ως εργοστασίου φτηνής παραγωγής, κατανόησε πως δεν είχε καμιά τύχη να ανταγωνιστεί τα πάμφθηνα προϊόντα που έφτιαχναν με σχεδόν μηδενικό εργατικό κόστος οι ασιάτες προλετάριοι, προσαρμόζοντας τη θέση της στα νέα δεδομένα. Έτσι, από μικρός παραγωγός μετατράπηκε εξ'ολοκλήρου σε μεταφορέα και μεταπωλητή των ευρωπαϊκών εμπορευμάτων, καρπώνοντας με αυτόν τον τρόπο και το δικό της μερίδιο κέρδους στα πλαίσια του διεθνοποιημένου εμπορίου. Πλέον, η θέση που καταλάμβανε η εγχώρια πλουτοκρατία στα νέα δεδομένα, ως τάξη που ακολουθούσε αλλά δεν καθόριζε τις διεθνείς τάσεις του κεφαλαίου, ήταν να διαφυλάξει τα ταξικά της συμφέροντα και να διεκδικήσει την ισχυροποίηση της, ως εγγυητής και εκφραστής των διεθνών σχεδιασμών για τον ρόλο της Ελλάδας στο τότε περιβάλλον των απελευθερωμένων αγορών. Οι διεθνείς αυτοί σχεδιασμοί, αφορούσαν την ισχυροποίηση των ευρωπαϊκών μονοπωλίων στα πλαίσια του παγκόσμιου εμπορικού ανταγωνισμού, αλλά κυρίως λειτούργησαν ως προσωρινό ανάχωμα στο ξέσπασμα της κρίσης υπερσυσσώρευσης που διαφαινόταν από τη δεκαετία του '70.

Η αδηφάγα φύση του κεφαλαίου, που καθορίζεται στο έπακρο από τον ανταγωνισμό μεταξύ των επιμέρους τμημάτων του, τη χρήση νέων τεχνολογιών στα μέσα παραγωγής και τη συμπίεση του εργατικού κόστους, αδυνατεί εν γένει να προσαρμόσει την παραγωγή στα επίπεδα της αντικειμενικής ζήτησης και με μοναδικό κίνητρο το κέρδος δημιουργεί μια υπερπληθώρα εμπορευμάτων που είναι τελικά αδύνατο να καταναλωθούν. Αυτή η διαδικασία, που έφερε στα πρόθυρα της κρίσης την παγκόσμια οικονομία στα τέλη της δεκαετίας του '70, επέβαλε το άνοιγμα των διεθνών αγορών ώστε να διευρυνθούν οι δυνατότητες απορρόφησης των εμπορευμάτων, να τσακιστεί η εργατική τάξη, να επεκταθούν οι επενδυτικές προοπτικές και να απεγκλωβιστεί (προσωρινά) το κεφάλαιο από το τέλμα του. Όμως, ακόμα κι αν αυτή η γενική τάση υιοθετήθηκε από το σύνολο των καπιταλιστικών κρατών, αυτό δεν σήμαινε πως η εφαρμογή της θα επιτάχυνε τις οικονομίες ισομερώς, δημιουργώντας μια "αρμονική ανάπτυξη".

Η ανισομετρία και ο ανταγωνισμός, που αποτελούν δομικά στοιχεία της καπιταλιστικής οικονομίας, δημιούργησαν νέες διαβαθμίσεις στη δυναμική των κρατών αντανακλώντας και τους νέους παγκόσμιους συσχετισμούς δύναμης. Έτσι, στο τερέν των ελεύθερων αγορών σχηματοποιήθηκαν οι ομόκεντροι κύκλοι ανάμεσα στα ιμπεριαλιστικά, τα ανεπτυγμένα, τα ημιανεπτυγμένα και τα υποανάπτυκτα κράτη. Η κατάταξη της ιμπεριαλιστικής αλυσίδας και η διεθνής διαπλοκή των οικονομικών συμφερόντων, σε ό,τι αφορά την Ευρώπη, είχε να κάνει με την ισχυροποίηση των κυρίαρχων κρατών μέσω της αξιοποίησης των τότε ημιανεπτυγμένων οικονομιών, όπως της Ελλάδας, ως δορυφόρους των συμφερόντων τους.

Οι αυξημένοι ρυθμοί ανάπτυξης που αναζητούσε το νεοφιλελεύθερο δόγμα, προϋπέθεταν τον ανασχηματισμό της παγκόσμιας αγοράς και την διεθνοποιημένη αναπαραγωγή του κεφαλαίου. Έτσι, οι επενδυτικές ευκαιρίες που ανοίγονταν από την εγκαθίδρυση των νέων διεθνών συναλλαγών, με σημείο αναφοράς τις "τέσσερις ελευθερίες" (ελευθερία κίνησης κεφαλαίων, επενδύσεων, εμπορευμάτων, εργατικού δυναμικού) δημιουργούσε τα απαιτούμενα περιθώρια αποσυμπίεσης του υπερσυσσωρευμένου κεφαλαίου, που πλέον προέλαυσε σε κάθε γεωγραφική, οικονομική και κοινωνική πτυχή του πλανήτη. Όμως, με δεδομένο πως ο τότε παγκόσμιος καταμερισμός εργασίας απέφερε πολλαπλάσια συγκέντρωση πλούτου, ενισχύοντας τις οικονομίες με κεφάλαια που εισέρρεαν από την υπερεκμετάλλευση της περιφέρειας, η διάταξη στο εσωτερικό των ιμπεριαλιστικών κέντρων, όπως η ΕΟΚ, καθοριζόταν από τη δυνατότητα "αναδιανομής" των κεφαλαίων προς όφελος των ισχυρών μονοπωλιακών οργανισμών. Η "αναδιανομή" των κεφαλαιακών εισροών ήταν ζωτικής σημασίας για τα δυτικοευρωπαϊκά μονοπώλια, αφού η νέα υπερσυσσώρευση που εγκαινίαζε η επέλαση των ελεύθερων αγορών, χρειαζόταν ένα διευρυμένο πεδίο τοποθέτησης των εμπορικών και χρηματοπιστωτικών προϊόντων τους, ώστε να μετατοπιστεί η κρίση. Έτσι, οι νεοφιλελεύθερες οδηγίες που προωθούσε η ΕΟΚ - με επικεφαλής τη Γερμανία- στα μέλη της, ουσιαστικά προετοίμαζαν το έδαφος για τη προέλαση των μονοπωλίων στις υπό διαμόρφωση εμπορευματοποιημένες οικονομίες των αδύναμων κρατών, δημιουργούσαν δηλαδή μια "ημιπεριφερειακή ζώνη" μέσα στην Ευρώπη. Έτσι, με τις ανίσχυρες οικονομίες, όπως της Ελλάδας, να παίρνουν έναν καθαρά καταναλωτικό χαρακτήρα απεμπολώντας τις παραγωγικές τους δυνατότητες, ουσιαστικά μετατρέπονταν σε αποθήκες εισαγόμενων δυτικοευρωπαϊκών (χρηματοπιστωτικών και εμπορικών) προϊόντων. Με αυτό τον τρόπο, τα ισχυρά ευρωπαϊκά κράτη χρησιμοποίησαν την ΕΟΚ ως πεδίο ενίσχυσης των μονοπωλίων τους, καθιστώντας την ως καταναλωτική αγορά, ώστε να επιτευχθεί η άντληση υπεραξίας μέσω της φτηνής παραγωγής εμπορευμάτων στην περιφέρεια, τα οποία μεταφέρονταν και πωλούνταν στις υψηλές τιμές του εσωτερικού της Ευρώπης. Έτσι, η διεθνοποίηση των αγορών, εξασφάλιζε όχι μόνο το φτηνό εργατικό δυναμικό της περιφέρειας, αλλά και τη παντοκρατορία των δυτικοευρωπαϊκών μονοπωλίων στο κέντρο, τα οποία πλέον καθόριζαν τη κίνηση της αγοράς και εν τέλει το σύνολο της οικονομικής λειτουργίας της Ευρώπης.

*

2. Το χρέος ως "μαγικό ράβδι" της κεφαλαιακής συσσώρευσης

Οι δανειοδοτήσεις προς το ελληνικό κράτος δεν ενίσχυσαν την παραγωγική ανασυγκρότηση της χώρας, δεν αποτέλεσαν κίνητρο παραγωγικών επενδύσεων και πραγματικής ανάπτυξης, αλλά το εργαλείο για το ξεζούμισμα και τη νομοτελειακή χρεοκοπία της. Η σημασία του δανεισμού στη διαμόρφωση της σύγχρονης ελληνικής οικονομίας, έγκειται και στο γεγονός πως ενώ στην οικονομική θεωρία το χρέος εκλαμβάνεται ως στοιχείο ανάπτυξης, εφόσον τα δανειακά κεφάλαια ενισχύουν νέες επενδύσεις που θα αποφέρουν πολλαπλάσιο κέρδος ανατροφοδοτώντας την αγορά, στην Ελλάδα κάτι τέτοιο δεν έγινε ποτέ. Το ελληνικό κράτος πριμοδοτήθηκε με δάνεια για την εγκαθίδρυση μιάς αντιπαραγωγικής και παρασιτικής οικονομίας βασισμένη στις εισαγωγές (αυξανόμενες κατά 88% μετά την ένταξη στην ΕΟΚ), την ίδια στιγμή που τα ξένα μονοπώλια υπερδιπλασίαζαν τα κέρδη τους, τόσο από τους τόκους των δανείων για την εισαγωγή των εμπορευμάτων, όσο και από την πώληση τους. Παράλληλα, η εξαγορά βασικών πυλώνων της οικονομίας (τηλεπικοινωνίες, ενέργεια, μεταφορές) από διεθνή μονοπώλια, αλλά και μια σειρά "μεταρρυθμίσεων" που υπονόμευαν την όποια παραγωγική δυναμική, ουσιαστικά συνέβαλαν στη μετατροπή της χώρας σε βουλιμικό ασθενή κατασπάραξης δανείων για να ισορροπήσει τα εκτροχιασμένα ισοζυγιά της (αύξηση ελλείμματος του συνολικού εμπορικού ισοζυγίου κατά 530%). Με την αποβιομηχάνιση (που εκτίναξε το έλλειμμα εμπορικού ισοζυγίου από την ένταξη στην ΕΟΚ μέχρι το 2009 στα 255 δις ευρώ), την παράδοση του πρωτογενή τομέα στα διεθνή μονοπώλια (ο οποίος πριν την ένταξη στην ΕΟΚ παρουσίαζε πλεόνασμα 45 εκατ. δολαρίων και αμέσως μετά την ένταξη παρουσίασε έλλειμμα που άγγιζε τα 255 εκατ. δολάρια), την εγκαθίδρυση της οικονομίας των υπηρεσιών, αλλά και την υιοθέτηση του νομίσματος του ευρώ η χώρα απόλεσε την παραγωγική και οικονομική της αυτονομία, αφού με την οικονομία να βασίζεται πλέον στην τριτογενή παραγωγή και κυρίως στη διεύρυνση του τομέα του δημοσίου ως πεδίο απορρόφησης του εργατικού δυναμικού, ήταν δεδομένο πως η συντήρηση και η αναπαραγωγή των κοινωνικών σχέσεων έπρεπε να στηριχθεί στον δανεισμό. Όμως, η δανειοδότηση της αναιμικής ελληνικής οικονομίας από την ΕΟΚ (που το χρέος της το 1981 ήταν αντίστοιχο του 38% του ΑΕΠ της και σήμερα αγγίζει το 180%) δεν αφορούσε μια φιλία ενίσχυση χωρίς ανταλλάγματα, αλλά την προσχεδιασμένη αξιοποίηση του χρέους της χώρας ως επιπλέον πεδίο άντλησης κερδοφορίας για το διεθνές κεφάλαιο.

Η εισροή των κεφαλαίων ενίσχυε το εγχώριο τραπεζικό σύστημα, το οποίο όντας προσαρμοσμένο στις ευρωπαϊκές οδηγίες για ενίσχυση των εισαγωγών, διευκόλυνε την κυκλοφορία των εμπορευμάτων μέσω της δημιουργίας μιας σειράς χρηματοπιστωτικών προϊόντων τα οποία τόνωναν πλασματικά την αγορά. Έτσι, οι τράπεζες δανειοδοτούσαν αθρόα εμπορικές επιχειρήσεις και φυσικά πρόσωπα, χωρίς εγγυήσεις πιστοληπτικής δυνατότητας, δημιουργώντας μια χρηματοπιστωτική φούσκα υπερχρέωσης. Στην Ελλάδα, οι ρυθμοί ανάπτυξης που παρουσιάστηκαν τις προηγούμενες δεκαετίες οδήγησαν σε μια φαινομενική διεύρυνση της μεσαίας τάξης, ως τάξη ικανή και απαραίτητη για μαζική κατανάλωση, για να καλυφθεί η ανισορροπία ανάμεσα στη μειωμένη αγοραστική δύναμη, λόγω του πραγματικού-

χαμηλού εισοδήματος των λαϊκών στρωμάτων και της αναγκαιότητας για απορρόφηση των ακριβών εμπορευμάτων. Οι αντιλαϊκές πολιτικές της ΕΕ που επέβαλαν τις μειώσεις στους μισθούς των εργαζομένων την ίδια στιγμή που τα εμπορεύματα συσσωρεύονταν, αντανakλούσαν και τη δομική αντινομία του καπιταλισμού που αφορά στην τάση για αύξηση της παραγωγής και ταυτόχρονη μείωση του κόστους εργασίας. Αυτή η αντινομία, που χαρακτηρίζει από άκρη σε άκρη την ΕΕ, επιχειρήθηκε να διευθετηθεί μέσω της έμμεσης ενίσχυσης των χαμηλών στρωμάτων, τα οποία πλέον κάλυπταν τις βασικές τους ανάγκες βασιζόμενα στο δανεισμό (αύξηση στεγαστικών δανείων κατά 25,6% για τη περίοδο 2001-2008). Όμως, με την οικονομία να διεισδύει σε όλες τις πτυχές της καθημερινής ζωής, εμπορευματοποιώντας το σύνολο των κοινωνικών δραστηριοτήτων και δημιουργώντας διαρκώς νέες επίπλαστες ανάγκες (εκτίναξη των καταναλωτικών δανείων από 7,9 δις το 2001 σε 36,4 το 2008) οι καταστροφικές συνέπειες του δανεισμού πήραν και έναν πολιτιστικό χαρακτήρα, αφού η κοινωνία διαβρώθηκε από την κυριαρχία του "εφήμερου" και παρασύρθηκε επιμελώς προς μια αυτοκτονική πλάνη. Έτσι, αυτή η επίπλαστη διεύρυνση της μεσαίας τάξης που πλέον περιελάμβανε και τα "ανεπισσόμενα" χαμηλά στρώματα, επενδύθηκε με μια αντιδραστική ιδεολογία περί εύκολου πλουτισμού, δημιουργώντας μια συνθήκη κοινωνικής και ταξικής αναισθησίας η οποία εν τέλει υποθήκευε το μέλλον των επόμενων γενιών.

Το χρέος, που επιτάχυνε τη σήψη της οικονομίας τροφοδοτώντας παρασιτικές δραστηριότητες, ήταν ένα νόμισμα με δύο όψεις. Από τη μία η εσωτερική, του καταναλωτισμού και της ρεμούλας, αφού τα δάνεια έγιναν βόρα στα χέρια της εγχώριας πλουτοκρατίας, και από την άλλη της διεθνούς χρηματοπιστωτικής κερδοσκοπίας εις βάρος της χώρας. Όσο αναφορά τη δεύτερη όψη, η απελευθέρωση της οικονομίας δημιούργησε έναν ανυπολόγιστο όγκο κερδοφορίας ο οποίος μεταφερόταν στις χρηματιστηριακές αγορές. Όμως η διαδικασία απόσπασης κέρδους από τα διεθνή χρηματιστήρια, τοποθετώντας αξίες που εδράζονταν στη πραγματική οικονομία, δεν ήταν αρκετή σε μια συγκυρία που καταγράφονταν ραγδαίοι ρυθμοί συσσώρευσης, με αποτέλεσμα την τακτική δημιουργίας "παράγωγων προϊόντων" (τα οποία το 2007 είχαν αξία 670 τρις δολάρια τη στιγμή που το παγκόσμιο εισόδημα έφτανε τα 85 τρις) που επέφεραν λογιστικά κέρδη, μετατοπίζοντας το κέντρο της κερδοφορίας από τη παραγωγή στις χρηματιστηριακές συναλλαγές. Η μετατόπιση αυτή, που εκκινούσε από την ακραία υπεσυσώρευση και σηματοδοτούσε το επερχόμενο ξέσπασμα της κρίσης, ουσιαστικά τοποθετούσε την παγκόσμια οικονομία ως γίγαντα με πήλινα πόδια. Με επικεφαλής τις τράπεζες, στήθηκε ένας γαλαξίας χρηματοπιστωτικών προϊόντων και μια παράλληλη εικονική οικονομία, που μετέτρεψαν τη παγκόσμια αγορά σε λογιστική απόσπασης δυνητικών κερδών. Με επίκεντρο λοιπόν, την απόπειρα ανοίγματος νέων επενδυτικών περιθωρίων στα λιμνάζοντα κεφάλαια, ο χρηματοπιστωτικός τομέας ως ναυαρχίδα της παγκόσμιας οικονομίας, σάρωσε κάθε επενδυτική πτυχή που αφορούσε ακόμα και τις δανειοδοτήσεις των κρατών, δρομολογώντας τη χρεοκοπία και του ελληνικού κράτους.

Η συνάρθρωση του αντιπαραγωγικού χαρακτήρα της ελληνικής οικονομίας με τον υπέρογκο δανεισμό, που από τη μία κάλυπτε την αναπαραγωγή του κρατικού μηχανισμού και από την άλλη ενίσχυε τις εμπορικές συναλλαγές των διεθνών μονοπωλίων, καθιστά το χρέος ως πειστήριο για ένα προμελετημένο έγκλημα εις βάρος της χώρας. Όμως, πέρα από τις αντικειμενικές αδυναμίες της ελληνικής οικονομίας, που μέσω των διογκωμένων ελλειμμάτων σπρωχνόταν στον ανατροφοδοτούμενο δανεισμό, τα ίδια τα δάνεια αποτέλεσαν ένα αυτόνομο πεδίο απόσπασης κερδοφορίας. Ενώ λοιπόν, οι άμεσες ξένες επενδύσεις στην Ελλάδα στα μέσα της δεκαετίας του 2000 αποτελούσαν μόνο το 3%, οι τοποθετήσεις σε ομόλογα και έντοκα γραμμάτια του δημοσίου έφτασαν το 2008 τα 84 δις, αυξάνοντας τις υποχρεώσεις του δημοσίου από 67,5 δις το 2000 στα 209 δις το 2008 διογκώνοντας το έλλειμμα τρέχουσων συναλλαγών, το οποίο έφτασε στο 9% του ΑΕΠ. Οι εγγραφές των δανείων στα χαρτοφυλάκια των τραπεζών, ως τίτλοι απόδοσης κερδών με εγγυήσεις του δημοσίου, εκτός του ότι υποθήκευσαν τον ελληνικό λαό φορτώνοντας στις πλάτες του την αποπληρωμή τους, δημιούργησαν και μια σειρά χρηματοπιστωτικών υποπροϊόντων που επένδυαν στο χρέος ως (τοξικό) πεδίο άμεσης κερδοφορίας. Το σάπισμα της μονοπωλιακής οικονομίας, που προσπαθούσε να κρατηθεί στα πόδια της μέσω παρασιτικών χρηματοπιστωτικών δραστηριοτήτων, εγκαθίδρυσε μια κάστα που κυριαρχούσε στην παγκόσμια οικονομία: τα αρπακτικά των τραπεζικών ομίλων και των επενδυτικών εταιριών (funds). Έτσι, τα δάνεια της Ελλάδας έγιναν πηγή ασύστολης κερδοφορίας μέσω της εξαγοράς τους από διεθνείς και εγχώριους επενδυτές, της τιτλοποίησης τους στα διεθνή χρηματιστήρια και της μετατροπής τους σε προϊόν στοιχήματος που οι αποδόσεις του τελικά καθόριζαν τη τύχη της ελληνικής οικονομίας. Η εγκληματική οργάνωση που συστάθηκε από τις τράπεζες, τους ιδιώτες επενδυτές και τους οίκους αξιολόγησης, είχε τη δύναμη όχι μόνο να παρεμβαίνει στην εγχώρια οικονομία διαρθρώνοντας τη βάση των δικών τους συμφερόντων, αλλά και να την ελέγχει ολοκληρωτικά μέσω της δυνατότητας υποβάθμισης της, δηλαδή μέσω της απόσυρσης επενδύσεων και της επιβολής μιας έμμεσης χρεοκοπίας.

Το σκάσιμο της χρηματοπιστωτικής φούσκας το 2008, σήμαινε για την Ελλάδα την καταστροφή των τοξικών της κεφαλαίων, άρα και την χρεοκοπία της, αφού το σύνολο της οικονομικής δραστηριότητας της χώρας ήταν βασισμένο στις παρασιτικές επενδύσεις. Οι βασικοί κλάδοι της πραγματικής οικονομίας όπως το εμπόριο και η οικοδομή, κρατούνταν τεχνητά εν ζωή παρουσιάζοντας μια εικονική ανάπτυξη που διόγκωνε τη φούσκα, ενώ στη πραγματικότητα ήταν αποτελματωμένοι. Έτσι, το "οικονομικό θαύμα" της προηγούμενης δεκαετίας, που χτίστηκε και με το αίμα των μεταναστών εργατών, με αποκορύφωμα την ολυμπιάδα του 2004 και τον συνυπολογισμό των έργων στο ΑΕΠ της χώρας, ήταν αποτέλεσμα μιάς στατιστικής απάτης, αφού με τα υπέρογκα δάνεια που απορροφούσε το ελληνικό κράτος οργανώθηκε μια αριστοτεχνική κομπίνα υπερχρέωσης του ελληνικού λαού. Η επιτάχυνση της οικονομίας ουσιαστικά λειτούργησε ως βιτρίνα για την αδηφαγία της εγχώριας και διεθνούς πλουτοκρατίας, που με κορωνίδα τις τράπεζες, έστησαν μια "επιχείρηση" υπερκερδοφορίας βασισμένη στα δάνεια της Ευρώπης. Και αυτό γιατί, αν στη πραγματική οικονομία οι τράπεζες

αναλαμβάνουν την ανατροφοδότηση και ενίσχυση της παραγωγής μέσω επενδύσεων και δανείων, κάτι τέτοιο στην Ελλάδα δεν συνέβη ποτέ. Και αν συνέβη, συνέβη πλασματικά. Ουσιαστικά οι τράπεζες, οι οποίες αντλούσαν απ' ευθείας κεφάλαια με χαμηλό επιτόκιο από την ΕΚΤ, κεφαλαιοποίησαν τον αντιπαραγωγικό χαρακτήρα της ελληνικής οικονομίας με το να ενισχύουν τον παρασιτισμό, δανειοδοτώντας το κράτος, χαρίζοντας δάνεια στους μεγαλοαστούς και ενισχύοντας την εγχώρια κατανάλωση ώστε να απορροφηθούν τα ευρωπαϊκά προϊόντα. Έτσι, με τους τραπεζίτες να υπεξαιρούν τα ευρωπαϊκά δάνεια αλλά και τα εγχώρια αποθεματικά του δημοσίου, τοποθετώντας τα στα διεθνή χρηματιστήρια, την ίδια στιγμή που η ενίσχυση των εγχώριων καπιταλιστικών ομίλων, μέσω των δανείων, δεν επενδυόταν στην παραγωγή αλλά "αποδημούσε" στα θησαυροφυλάκια των τραπεζών του εξωτερικού, η χρεοκοπία του ελληνικού κράτους ήταν αναπόφευκτη και προδιαγεγραμμένη.

Η ελληνική οικονομία, δομημένη πάνω στην άντληση κεφαλαίων από την ΕΕ, με το ξέσπασμα της κρίσης βρέθηκε στη δεινή θέση της χρεοκοπίας όντας υπερεκτεθειμένη λόγω και της παραγωγικής της ανυπαρξίας. Το τεράστιο και φυσικά μη εξυπηρετήσιμο χρέος αποτέλεσε τον πολιορκητικό κριό για την περαιτέρω εισβολή των διεθνών μονοπωλίων στη χώρα, τα οποία την αντιλαμβάνονταν ως ένα πεδίο στυγνής τοκογλυφικής λεηλασίας, αντλώντας κέρδη από την αγοραπωλησία των τοξικών ομολόγων που βρίσκονταν στα χαρτοφυλάκια του δημοσίου και των τραπεζών. Την ίδια στιγμή η εγχώρια αστική τάξη, όντας παρασιτική και αντιπαραγωγική, αδυνατούσε να σηκώσει το βάρος της ανασύλωσης μιας χρεοκοπημένης οικονομίας και αναγνώρισε στους διεθνείς εποπτικούς μηχανισμούς (τρόικα) τη μοναδική δίοδο για να διατηρήσει την ταξική της κυριαρχία, αλλά και να βγει μακροπρόθεσμα ενισχυμένη. Η εγχώρια πλουτοκρατία, διαχρονικά κερδισμένη από την προσκόλλησή της στον ευρωπαϊκό και υπερατλαντικό ιμπεριαλισμό, μπροστά στο ενδεχόμενο αποβολής της από τις ελίτ, δεν θα μπορούσε παρά να εντείνει την εξάρτηση της χώρας, παραδίδοντας την οικονομική της επιστασία στα διεθνή επιτελεία ελέγχου.

*

3. Τα μνημόνια ως οδικός χάρτης για την ανάκαμψη της κερδοφορίας της ελληνικής αστικής τάξης

Με δεδομένο πως η χρεοκοπημένη ελληνική οικονομία αποτελεί ένα αμφίβολο πεδίο επενδύσεων που κρατάει την οικονομία σε ύφεση, το άμεσο επίδικο για την αστική τάξη είναι η διαμόρφωση των όρων που θα ξανακάνουν τη χώρα ένα γόνιμο έδαφος για τοποθέτηση κεφαλαίων. Έτσι, οι απαιτήσεις για μια σειρά "μεταρρυθμίσεων" στις εργασιακές σχέσεις, αποκτούν έναν βαθιά υπαρξιακό χαρακτήρα για το μέλλον της εγχώριας πλουτοκρατίας, η οποία στη δεδομένη συγκυρία όντας τελματωμένη αλλά ταξικά απόλυτα συνειδητοποιημένη, αντιλαμβάνεται την αφαίμαξη των εργαζομένων ως προϋπόθεση για την επανεκκίνηση της κερδοφορίας. Ένα προς ένα, τα μέτρα που καταργούν τα δικαιώματα των εργαζομένων αποτελούν τη σανίδα σωτηρίας της αστικής τάξης, γιατί η δρομολογημένη αναδιάταξη των

ταξικών συσχετισμών, που αυτή τη στιγμή συμβαίνει στη χώρα μέσω των μνημονίων, αποτελεί τον αταλάντευτο οδηγό για το ξεπέρασμα της κρίσης: τη δημιουργία νέων επενδυτικών πεδίων μέσω της υποτίμησης του εργατικού κόστους. Στην καπιταλιστική οικονομία, πόσο μάλλον κατά τη διάρκεια μιας κρίσης, ο βασικός νόμος για τη δημιουργία ευρύτερου περιθωρίου κέρδους εδράζεται στην αύξηση της απόσπασης υπεραξίας, άρα στην εντατικοποίηση της εκμετάλλευσης των εργαζομένων. Έτσι, αυτές οι "πολυπόθητες" επενδύσεις, που υποτίθεται πως θα ωφελήσουν την εγχώρια οικονομία, αυξάνοντας τους ρυθμούς ανάπτυξης και ανοίγοντας νέες θέσεις εργασίας, δεν αποτελούν τίποτα άλλο από το τέλος των εργασιακών σχέσεων με τη μορφή που τις γνωρίζαμε έως σήμερα. Έννοιες όπως "προσέλκυση επενδυτών" και "ανταγωνιστικότητα", μεταφράζονται ως η δυνατότητα προσφοράς μιας δουλκής μάζας εργαζομένων προς τους εκάστοτε επενδυτές. Με αυτόν τον τρόπο, οι αντεργατικές νομοθεσίες, αποτελούν τον επιστημονικό σχεδιασμό για την διαμόρφωση των απαιτούμενων συνθηκών, ώστε το συσσωρευμένο κεφάλαιο να απεγκλωβιστεί από το τέλμα και να βρει τα νέα πεδία τοποθέτησης του. Κρίση λοιπόν, δεν σημαίνει ότι η αστική τάξη δεν κατέχει τα απαιτούμενα κεφάλαια για να επενδύσει, αλλά την αδυναμία της να αντλήσει το απαιτούμενο ποσοστό κέρδους με τις προγενέστερες συνθήκες εκμετάλλευσής μας. Γι' αυτό και τα μνημόνια δεν αποτελούν μια διαταξική υπόθεση που αγγίζει όλους το ίδιο, γι' αυτό και μέσα στην ίδια χώρα, κάποιοι αυτή τη στιγμή πλουτίζουν και κάποιοι δυστυχούν. Έτσι, η υιοθέτηση των αντιλαϊκών οδηγιών της ΕΕ, ξεδιαλύνει κάθε σύγχυση για το περίφημο "εθνικό" όφελος που υποτίθεται πως προσφέρει η ένταξη της χώρας στην καπιταλιστική Ευρώπη, αλλά και για το "μακροπρόθεσμο όφελος" που θα αποφέρει τελικά η εφαρμογή των μνημονίων. Γιατί από την ΕΕ και τα μνημόνια κερδισμένη βγαίνει η διεθνής και η εγχώρια αστική τάξη. Και υπό αυτό το πρίσμα, οι διεθνείς συμβάσεις της χώρας δεν αποτελούν μονάχα τη θεσμική επίβλεψη των εγχώριων δρώμενων από τους δανειστές, αλλά και το προϊόν μελέτης, βούλησης και συγκατάθεσης της εγχώριας πλουτοκρατίας. Ο ΣΕΒ, το ΙΟΒΕ, ο ΣΕΤΕ και όλες οι εργοδοτικές οργανώσεις, αποτελούν εργαστήρια παραγωγής των αντιλαϊκών προτάσεων προς τους δανειστές, αποκαλύπτοντας το βαθιά ταξικό χαρακτήρα των μνημονίων, αφού η ελληνική αστική τάξη όχι απλά συναινεί, αλλά συνδράμει τα μέγιστα για την αφαίμαξη του εργαζόμενου ελληνικού λαού.

Η αναδιάρθρωση των εργασιακών σχέσεων που επιφέρουν τα μνημόνια, αποτελεί την εκπλήρωση των διαχρονικών προτάσεων της εγχώριας πλουτοκρατίας για την πλήρη απελευθέρωση της αγοράς εργασίας. Μια ανασκόπηση στο πρόσφατο παρελθόν, θα αποδείξει ότι το σύνολο των μνημονιακών "μεταρρυθμίσεων" που εφαρμόζονται σήμερα, περιλαμβανόταν στις διαχρονικές παραινέσεις της αστικής τάξης προς τις εκάστοτε κυβερνήσεις. Οι μειώσεις μισθών, οι ατομικές συμβάσεις και η κατάργηση των συλλογικών, η απελευθέρωση των μαζικών απολύσεων, η επιδοτούμενη εργασία, η απελευθέρωση του ωραρίου και η αύξηση των ορίων συνταξιοδότησης, αποτέλεσαν, ανάμεσα σε πολλά ακόμη, τις "προφητείες" της αστικής τάξης που σήμερα εκπληρώνονται πανηγυρικά. Τα μνημόνια λοιπόν, τουλάχιστον όσο αναφορά τα εργασιακά, δεν αποτέλεσαν κεραυνό εν αιθρία, για το λόγο ότι η

υποτίμηση του εργατικού κόστους που εφαρμόζεται σταδιακά και αυξανόμενα απο την ένταξη της χώρας στην ΕΕ μέχρι και σήμερα, σκιαγραφεί τη δομική αντεργατική πολιτική της Ευρώπης που εξυπηρετεί διαχρονικά και τα συμφέροντα της ελληνικής αστικής τάξης. Όμως, ακόμα και αν τα μνημόνια αποτελούν έκφραση της σύγχρονης καπιταλιστικής στρατηγικής, που εδώ και μερικές δεκαετίες ορίζεται ως νεοφιλελευθερισμός, αυτό δεν σημαίνει οτι στις δεδομένες συνθήκες της κρίσης αποκτούν απλώς έναν επικαιροποιημένο χαρακτήρα. Ότι δηλαδή, αυτό που συμβαίνει στην Ελλάδα σήμερα, αφορά μονάχα μια προσαρμοσμένη και πανομοιότυπη με το παρελθόν διαδικασία ενίσχυσης του μεγάλου κεφαλαίου. Σήμερα, η αστική τάξη, όντας αποσταθεροποιημένη, είναι υποχρεωμένη να λειτουργεί ως μεσάζοντας παραχώρησης των πλουτοπαραγωγικών δομών της χώρας, αξιώνοντας συμμετοχή στις υπό διαμόρφωση ξένες επενδύσεις. Με την οικονομία χρεοκοπημένη και με την πλάτη στον τοίχο, η αστική τάξη είναι πρόθυμη να ξεπουλήσει τα πάντα (λιμάνια, αεροδρόμια, ενέργεια, μεταφορές) για να ενισχύσει την ανταγωνιστικότητα της, όχι ως τάξη ισχυρή και παραγωγική, αλλά ως τάξη που προσφέρει την χώρα της ως οικόπεδο προς εξαγορά.

Οι διαχρονικές αντεργατικές οδηγίες της ΕΕ (Μάαστριχτ, στρατηγική της Λισαβόνας, Ευρώπη 2020), που αφορούν την συμπίεση του κόστους εργασίας σαν κριτήριο ενίσχυσης της ανταγωνιστικότητας των ευρωπαϊκών προϊόντων στις διεθνείς αγορές, σημαίνει οτι η κεντρική στρατηγική πριν, κατά, αλλά και μετά την κρίση παραμένει η επίθεση στα εργαζόμενα-λαϊκά στρώματα. Όμως, ακόμα και αν αυτή η επίθεση αφορά μια προδιαγεγραμμένη στρατηγική, ακόμα και αν αυτή τη στιγμή συμβαίνει σε όλα τα μήκη και πλάτη της καπιταλιστικής Ευρώπης και παγκόσμια, επιμένουμε οτι ο χαρακτήρας που παίρνει στην Ελλάδα έχει μια ιδιαίτερη βαρύτητα. Και αυτό γιατί η κατάσταση του ελληνικού λαού παίρνει τη μορφή μιας "διπλής εκματάλλευσης", που αφορά τόσο την εργασιακή του εκμετάλλευση απο τα ντόπια αφεντικά, όσο και την λεηλασία του από τα διεθνή, που τον καλούν να πληρώσει ένα χρέος που δεν δημιούργησε ο ίδιος.

Το βασικό επίδικο στην συζήτηση για την πορεία της ελληνικής οικονομίας, που αφορά το τεράστιο και μη εξυπηρετούμενο χρέος, αποτελεί τη μεγαλύτερη πλάνη εις βάρος του ελληνικού λαού. Με έναν ενορχηστρωμένο καταϊγισμό παραπληροφόρησης, που ξεκινά απο το περίφημο "ζούσαμε με δανεικά" και καταλήγει μέχρι τα "υπέρογκα επιδόματα των δημοσίων υπαλλήλων", δημιουργείται επιμελώς μια ατμόσφαιρα συλλογικής ευθύνης για τη χρεοκοπία της χώρας. Η διάσπαση, ο διχασμός και το αίσθημα ενοχής του λαού για την κατάσταση στη χώρα, αποτελούν τον επικοινωνιακό ελιγμό για την απόσπαση της κοινωνικής νομιμοποίησης των λεγόμενων "μνημονιακών μεταρρυθμίσεων", αλλά και για τη συγκαλύψη των πραγματικών υπαιτίων που δημιούργησαν το χρέος.

Με δεδομένο πως μια ισχυρή οικονομία βασίζεται στην ισχυρή και αυτόνομη παραγωγή και

δευτερευόντως στο χρηματοπιστωτικό τομέα, ο οποίος μπορεί να αποφέρει υπέρογκα κέρδη, αλλά όντας αυτόνομος από την βασική πηγή απόσπασης υπεραξίας (εργασία) λειτουργεί ως μοχλός υπερσυσσώρευσης που οδηγεί στην κρίση, η Ελλάδα της μηδαμινής βιομηχανίας και παραγωγικής αυτονομίας δεν θα μπορούσε να αντέξει το χρηματοπιστωτικό κράχ του 2008. Θα βρεθεί, έτσι, με ένα χρέος που βάσει της πραγματικής της δυναμικής ήταν αδύνατον να εξυπηρετήσει. Όμως, η δημιουργία αυτού του χρέους δεν αφορά απλά ένα στατιστικό εκτροχιασμό των ισοζυγίων της χώρας που πρέπει να εξορθολογιστούν, αλλά το πεδίο ασύστολης κερδοφορίας της διεθνούς και εγχώριας πλουτοκρατίας. Με επίκεντρο τις ευρωπαϊκές επιδοτήσεις, που έγιναν βορά στα χέρια των μεγαλοεργολάβων, αφήνοντας ημιτελή τα έργα, βάζοντας "καπέλο" (από 50 έως και 100%) στο κράτος για τις επενδύσεις δημοσίων έργων και αναλαμβάνοντας μαζί με τις ξένες εταιρίες το χτίσιμο οδικών αξόνων με μηδαμινό κόστος - εισπράτοντας μέσω των διοδίων δισεκατομμύρια, αφήνοντας τεράστια χρέη στο δημόσιο-, στήθηκε ένα φαγοπότι κερδοφορίας που παρασιτούσε εις βάρος του ελληνικού λαού και επιτάχυνε το σκάσιμο της φύσκας. Ταυτόχρονα, με τις φοροαπαλλαγές και τις εισφοροδιαφυγές των βιομηχάνων που έκλειναν ή μετέφεραν τις επιχειρήσεις τους, αφού πρώτα είχαν υφαρπάξει τις δανειοδοτήσεις από την Ευρώπη, διογκώνονταν τα ελλείμματα του προϋπολογισμού με αποτέλεσμα τον εκτροχιασμό της εγχώριας οικονομίας. Όμως, οι εκάστοτε κυβερνήσεις αντι να διεκδικούν τα διαφυγόντα κεφάλαια ώστε να ισοσκελιστούν οι προϋπολογισμοί, αφού οι εγχώριοι κάτοχοι του πλούτου έχουν περιουσία τρεις και τέσσερις φορές μεγαλύτερη από το συνολικό ΑΕΠ της χώρας, νομοθετούσαν ολοένα και πιο ευνοϊκές ρυθμίσεις για να ενισχύσουν τη λεηλασία της πλουτοκρατίας (μείωση 9,05% της φορολογίας των κερδών των επιχειρήσεων το 2010), ενώ για την κάλυψη των βασικών εξόδων του κράτους προσέφευγαν σε νέο δανεισμό, αλλά και στην περαιτέρω επιβάρυνση του λαού μέσω της φορολογίας (αύξηση της φορολογικής επιβάρυνσης επί του εισοδήματος κατά 7,30% το 2010). Οι εκτροχιασμένοι προϋπολογισμοί, ως αποτέλεσμα του διογκωμένου δανεισμού για την κάλυψη των ελλειμματικών ισοζυγίων -τα οποία εκτίναξαν οι ρεμούλες των μεγαλοαστών, μετατρέποντας το δημόσιο σε κουβά ξεπλήματος μαύρου χρήματος και διοχέτευσης χρεών- καθιστά το ελληνικό κράτος ως βιτρίνα για την κάλυψη μιας εγκληματικής οργάνωσης που απομυζά τον τόπο. Καναλάρχες, υπουργοί, εργολάβοι, μητροπολίτες, βιομήχανοι, εφοπλιστές και τραπεζίτες συγκροτούν την εγχώρια μαφία που κατασπάραξε τον κοινωνικό πλούτο, μετέφερε τα κέρδη της στο εξωτερικό και σήμερα καλεί τα φτωχά λαϊκά στρώματα να πληρώσουν τα χρέη που εκείνοι δημιούργησαν.

Οι παραινέσεις, εδώ και χρόνια, των ντόπιων ολιγαρχών προς τις εκάστοτε κυβερνήσεις για πλήρη απελευθέρωση της "ιδιωτικής πρωτοβουλίας", για ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας και για δημιουργία ευνοϊκού επενδυτικού περιβάλλοντος, σήμερα εμπεριέχονται κατα γράμμα στις διατάξεις των μνημονίων. Οι χρόνιες προσπάθειες της αστικής τάξης να μειώσει την κρατική παρεμβατικότητα και εποπτεία στις ιδιωτικές επενδύσεις, τόσο στο νομικό πλαίσιο διαχείρισης, όσο κυρίως στο εργασιακό, αποτέλεσαν τη μόνιμη επωδό των μεγαλοεπιχειρηματιών και των φερεφώνων τους απέναντι στον "υπερτροφικό κρατικό

μηχανισμό" που κρατάει την οικονομία πίσω. Οι λεγόμενες "μεταρρυθμίσεις", που υποτίθεται πως είναι απαραίτητες για τον εξορθολογισμό και την ανάπτυξη της οικονομίας, ουσιαστικά δεν κάνουν τίποτα άλλο πέρα από το να σπρώχνουν και τις δομές κοινωνικών παροχών στα χέρια των ιδιωτών-μονοπωλίων. Με θύμα τον ελληνικό λαό, η οικονομία αναδιαρθρώνεται και το σύνολο των βασικών αγαθών σταδιακά χάνει τον κοινωνικό χαρακτήρα του, μετατρέπόμενο σε είδος πολυτελείας.

Η σταδιακή υφαρπαγή των κοινωνικών αγαθών από τους εγχώριους και διεθνείς επενδυτές, μέσω της διαρκούς υποβαθμισής και εγκαταλειψής τους με πρόσχημα τη διαφθορά, αποτελεί τη βάση ενός προμελετημένου σχεδίου εναντίον των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Αρχικά, είναι τουλάχιστον προκλητικό να ισχυρίζονται οι εκάστοτε κυβερνήσεις, ότι για την παρακμή της δημόσιας διοίκησης φταίει αποκλειστικά οι υπεράριθμοι εργαζόμενοι, οι υπέρογκοι μισθοί και οι συντάξεις του δημοσίου. Η υπαρκτή ασυδοσία στον δημόσιο τομέα, που φυσικά δεν αφορά το σύνολο των εργαζομένων, είναι κατ'αρχήν προϊόν των διεφθαρμένων και πολιτικά χρωματισμένων διοικήσεων που τοποθετήθηκαν από τα εκάστοτε κυβερνώντα κόμματα. Η εργατική αριστοκρατία (διοικητές, διευθυντές, "συνδικαλιστές"), που δημιούργησε το μεταπολιτευτικό καθεστώς διακυβέρνησης, αποτέλεσε τον πυρήνα του δικτύου καταλήστευσης των δημοσίων ταμείων πλάι φυσικά στην μεγάλη λεηλασία που επέφερε η ντόπια μεγαλοαστική τάξη. Το γεγονός πως η ιδιωτικοποίηση των κοινωνικών αγαθών, δρομολογείται βάσει μιας ανεργμάντιστης προπαγάνδας περί κοινωνικής ευθύνης για την κατάσταση τους, αποτελεί μια ιστορικών διαστάσεων πλάνη με ανυπολόγιστες συνέπειες για το λαό. Η πλειονότητα του ελληνικού λαού θα πρέπει, όντας στιγματισμένη ως συνυπαίτια, να χάσει το δικαίωμα πρόσβασης σε αξιοπρεπείς κοινωνικές παροχές, την ίδια στιγμή που πληρώνει δις μέσω των φόρων, για την τεράστια ζημιά των δημοσίων ταμείων που καρπώθηκαν άλλοι. Με σημείο αναφοράς τα αποθεματικά του δημοσίου, που μετατράπηκαν σε τζόγο στα διεθνή χρηματιστήρια και τελικά εξαϋλώθηκαν με το κούρεμα του χρέους το 2012 (psi), γίνεται σαφές πως η λεηλασία του κοινωνικού πλούτου από τις τράπεζες, εκτός από ευνοϊκό πεδίο κερδοσκοπίας έγινε και προϋπόθεση για την επιβίωσή τους. Με το χρέος της χώρας να βρίσκεται, όταν ξέσπασε η κρίση, κατά ένα 30% στα χαρτοφυλάκια των ελληνικών τραπεζών, καθιστώντας τις απόλυτα χρεοκοπημένες, η διαδικασία διασώσής τους πέρασε μέσα από τις δανειοδοτήσεις (μνημόνια), που οι ίδιες επέβαλαν στον τόπο μέσω της στατιστικής λαθροχειρίας (σκάνδαλο ΕΛΣΤΑΤ) και της επιτηδευμένης προσφυγής στους διεθνείς εποπτικούς μηχανισμούς.

Την ίδια στιγμή που τα ταμεία του δημοσίου καταρρέουν, οι συνολικές ενισχύσεις των τραπεζών που αγγίζουν τα 250 δις, αποκαλύπτουν το πραγματικό χαρακτήρα της επιχειρούμενης "διάσωσης της χώρας". Αυτή η "διάσωση" έχει βαθιά ταξικό προσανατολισμό, αφού τα εγκαταλελειμμένα νοσοκομεία, σχολεία και ασφαλιστικά ταμεία αποτελούν προϋπόθεση για την σωτηρία των τραπεζών και την αποπληρωμή ενός χρέους που οι ίδιες

δημιούργησαν. Έτσι, με τον εκβιασμό του χρέος να αποτελεί πιστόλι στο κρόταφο της εγχώριας οικονομίας, ο ελληνικός λαός ξεζουμίζεται μέσω φοροεπιβαρύνσεων και μισθολογικών περικοπών, για να συγκεντρωθεί το απαιτούμενο κεφάλαιο των τραπεζιτών και των δανειστών. Αυτή η διαδικασία, αποκαλύπτει τον βαθιά αντιλαϊκό χαρακτήρα των δανείων, αφού τα τελευταία 20 χρόνια ο ελληνικός λαός έχει πληρώσει περίπου 800 δις (δηλαδή περίπου τρεις φορές το χρέος της χώρας) για την εξυπηρέτηση των δανειστών, την ίδια στιγμή που αυτό παραμένει υψηλό (320δις), αποτελώντας δηλαδή μια μαύρη τρύπα ανένας κερδοσκοπίας για την εγχώρια και διεθνή ολιγαρχία. Ταυτόχρονα, αυτή η καταλήστευση του λαού που οδηγεί στην κατάπτωση της ποιότητας ζωής, συμπληρώνεται απο τις μειώσεις των κρατικών δαπανών για κοινωνικές παροχές, ολοκληρώνοντας την σύγχρονη εικόνα της χώρας, ως χώρα εξαθλιωμένη και ανίκανη να συντηρήσει στοιχειωδώς το λαό της. Αυτή τη στιγμή, το ελληνικό κράτος είναι δεσμευμένο για έγκαιρη και απόλυτη αποπληρωμή των δανειστών υπό τον εκβιασμό της χρεοκοπίας, αφού βάσει του ΑΕΠ της είναι αδύνατο να εξυπηρετήσει τις εσωτερικές ανάγκες πληρωμών και ταυτόχρονα να καλύπτει τα χρεολύσιά της. Με την οικονομία να παραμένει σε ύφεση και τα έσοδα να συρρικνώνονται, η συντήρηση του δημοσίου τομέα επιτυγχάνεται μέσω απολύσεων, μειωμένων κρατικών δαπανών και μισθολογικών εκκαθαρίσεων, ενώ η κάλυψη του χρέους γίνεται μέσω νέων δανείων που διαιωνίζουν μια διαδικασία χρηματοπιστωτικής αιχμαλωσίας της χώρας. Με τον εκβιασμό του χρέους λοιπόν, αφού ο κρατικός προϋπολογισμός εκπονείται με προτεραιότητα την αποπληρωμή των δανειστών, τα τελευταία ψήγματα του κοινωνικού κράτους διαλύονται και είναι προορισμένα να φυτοζωούν ή να περάσουν στον έλεγχο των ιδιωτών, οι οποίοι μέσω των επενδύσεων θα καθορίσουν την εγχώρια κοινωνική αναπαραγωγή ρυθμίζοντας την ποιότητα και το κόστος ζωής.

*

4. Αστικός πολιτικός κόσμος και δωσιλογισμός

Η Ελλάδα είναι μια εξαθλιωμένη και χρεοκοπημένη χώρα. Χρεοκοπημένη τόσο οικονομικά όσο και κοινωνικά αφού ένας λαός χωρίς ευημερία, χωρίς κοινωνική δικαιοσύνη και χωρίς δημοκρατία είναι ένας λαός χωρίς προοπτική. Είναι ένας σκλαβωμένος λαός. Με την κατάφωρη ακύρωση (έστω και του αστικού) συντάγματος και την νομοθέτηση - εξπρές αντιλαϊκών μέτρων, με την επαναλαμβανόμενη εξαπάτηση του εκλογικού σώματος απο τα εκάστοτε κόμματα εξουσίας που υπόσχονται φιλολαϊκή πολιτική και τελικά ψηφίζουν μνημόνια και με τον λαό να ασφυκτιά την ίδια στιγμή που χαρίζονται δις σε τράπεζες, βιομηχάνους, μεγαλοεργολάβους και καναλάρχες, δεν μπορεί να υπάρξει λαϊκή κυριαρχία, δεν μπορεί να υπάρξει κανενός είδους δημοκρατία. Γι' αυτό και η χώρα σήμερα βρίσκεται σε προχωρημένη σήψη, γιατί ο λαός της, όπως και κάθε λαός, ενώ αποτελεί την πρώτη ύλη για τη συνολική πρόοδο και ευημερία, σήμερα τσακίζεται υπο τις οδηγίες της εγχώριας και διεθνούς πλουτοκρατίας. Τσακίζεται, για να υφαρπάξουν οτι έχει απομείνει τα κοράκια της διεθνούς τοκογλυφίας, για να επιβιώσει μέσα απο το κουφάρι της χώρας το καρκίνωμα της ντόπιας μεγαλοαστικής μαφίας. Η κατάλυση των στοιχειωδών αρχών της αστικής δημοκρατίας τους, που αφορούν κατ' αρχήν την κοινωνική

πρόνοια και την προάσπιση της αξιοπρεπούς επιβίωσης για όλους, σημαίνει και την εγκαθίδρυση μιας σύγχρονης οικονομικής χούντας. Όταν σε ένα "σύγχρονο ευρωπαϊκό κράτος" όπως η Ελλάδα το μισό του πληθυσμού βρίσκεται κάτω από τα όρια της φτώχειας αγκομαχώντας για την επιβίωση του, τότε αξιωματικά δεν μπορεί να υπάρχει κοινωνικά νομιμοποιημένο καθεστώς διακυβέρνησης. Και είναι εδώ, που ο αγώνας ενάντια στο καθεστώς που μας κυβερνά παίρνει έναν αντικειμενικό και όχι αυστηρά ιδεολογικό χαρακτήρα. Γιατί όσο η υποδούλωση και η εξάρτηση θα γίνεται βίωμα και καθημερινότητα, τόσο η επιλογή του αγώνα θα ωριμάζει στη λαϊκή συνείδηση, ως η μόνη διέξοδος από μια προσκυνημένη ζωή. Με άλλα λόγια, όσο βαθιάει η φτώχεια, τόσο και άλλο τόσο εξοπλίζονται και τα επιχειρήματα για ανατροπή, γιατί αποκτούν έναν αντικειμενικό-λαϊκό και όχι ακαδημαϊκό χαρακτήρα. Η ανέχεια έχει ήδη αγγίξει ιστορικά μεγέθη, όμοια με εκείνα που παρακίνησαν τους λαούς στις μεγάλες εξεγέρσεις και επαναστάσεις του παρελθόντος, τα θεμέλια της κοινωνικής ειρήνης έχουν καιρία υπονομευτεί: χωρίς υπερβολή η χώρα μοιάζει με ωρολογιακή βόμβα έτοιμη να εκραγεί.

Η χρεοκοπία της χώρας αντανακλάται ευκρινώς στο αστικό πολιτικό προσωπικό, το οποίο αποτελεί ένα απροσημάτιστο εργαλείο στα χέρια της πλουτοκρατίας, κάνοντας το ελληνικό κοινοβούλιο να λειτουργεί ως γραφείο επικύρωσης των άνωθεν εντολών. Τα ανδρείκελα των κοινοβουλευτικών κομμάτων που παριστάνουν τους πολιτικούς, δεν μπορούν και δεν θέλουν να αντιπαρατεθούν με την αντιλαϊκή οικονομική πολιτική που επιβάλλεται από τους εγχώριους χρηματοδότες-νταβατζήδες τους, πόσο μάλλον, μη έχοντας το ηθικό και πατριωτικό ανάστημα με τους Ευρωπαίους και Αμερικάνους δυνάστες που κατασπαράζουν τη χώρα. Η κοινοβουλευτικός θίασος που παριστάνει πως κυβερνά τον τόπο, υπό την επιτήρηση και αρωγή των διεθνών ιμπεριαλιστικών μηχανισμών (ΕΕ, ΕΚΤ, ΔΝΤ), και ο οποίος εφαρμόζει στο ακέραιο τον αντιλαϊκό ορυμαγδό που του υπαγορεύουν, αποτελεί τελικά το καθαρό πρόσωπο της ταξικής κυριαρχίας πάνω στη χώρα. Η Ελλάδα ουσιαστικά δεν κυβερνάται στο κοινοβούλιο, αλλά στις κλειστές συνεδριάσεις των τεχνοκρατών που αυτή τη στιγμή επιβάλουν την απρόσκοπτη εφαρμογή των μνημονίων. Τα κόμματα ουσιαστικά λειτουργούν ως πολιτικοί εκπρόσωποι των τεχνοκρατών με αποστολή τη θεσμική επικύρωση των εντολών τους. Είναι τα "φιλόδοξα ιδιοτελή καθάρματα" όπως χαρακτήριζε ο Χίτλερ τους προδότες των κατεχόμενων κρατών που τον υπηρετούσαν.

Το εγχώριο πολιτικό σκηνικό αποτελείται από ένα τσούρμο σφουγγοκωλάρων, μισθοφόρων και κομπιναδόρων. Και σε αυτή τη διαπίστωση δεν υπάρχει καμιά πρωτοτυπία, αφού αυτή έχει εδώ και πολλές δεκαετίες εμποτιστεί στη συνείδηση των εργατικών-λαϊκών στρωμάτων που νιώθουν οι ίδιοι στο πετσί τους την εξαπάτηση, την απαξίωση και την προδοσία. Η ντόπια αστική τάξη (εφοπλιστές, βιομήχανοι, τραπεζίτες), αποτελεί τον συλλογικό εργοδότη και ρυθμιστή της εγκληματικής οργάνωσης που ονομάζεται ελληνικό κοινοβούλιο. Εγκάθετοι, πράκτορες, υπάλληλοι μεγαλοσυμφερόντων και άβουλοι υπηρέτες των διαταγών τους, συνθέτουν την εικόνα των "εκπροσώπων" του ελληνικού λαού αντανακλώντας τη συνολική

κατάντια που χαρακτηρίζει το σύνολο της πολιτικής ζωής του τόπου. Ακόμα και αν η διαφθορά είναι συνώνυμη με τον καπιταλισμό, ακόμα και αν αυτή συναντάται σε όλα τα καπιταλιστικά κράτη, αυτό δεν αρκεί για να την θεωρήσουμε ως κάτι "αντικειμενικό", άρα και ανάξιο κριτικής. Η ανάδειξη του συμμορίτικου συμπλέγματος ανάμεσα στους βαρώνους της αστικής τάξης και στο πολιτικό προσωπικό του κοινοβουλίου, αποτελεί τη χειροπιαστή απόδειξη για την συνολική παρακμή της αστικής δημοκρατίας τους, αποτελεί κίνητρο για την ανατροπή της. Άλλωστε, το ξέσπασμα της καπιταλιστικής κρίσης, εκτός από την οικονομία, παρασέρνει στην αποσύνθεση και το σύνολο των αστικών ιδεολογημάτων και δομών, δημιουργώντας μια συνολική κρίση αξιών. Σήμερα, καπιταλιστική κρίση για χώρες όπως η Ελλάδα, σημαίνει την καταστροφή των τοξικών κεφαλαίων, άρα και το σπάσιμο του αποστήματος της διαφθοράς, όχι με προοπτική την απονομή δικαιοσύνης, αλλά την εκκαθάριση είτε των πιο αδύναμων τμημάτων του εγχώριου κεφαλαίου, είτε αυτών που δεν εξυπηρετούν το νέο status κυριαρχίας που επιβάλλουν οι ιμπεριαλιστές. Έτσι, ο βούρκος των σκανδάλων που ξεβράζεται καθημερινά, λόγω του ξεκαθαρίσματος λογαριασμών ανάμεσα στους "αρχινοούς" του μεγάλου κεφαλαίου που ανταγωνίζονται για τα μερίδια στην υπό διαμόρφωση νέα αγορά, αποτελεί το αναπόφευκτο πέρασμα προς την αναδιάταξη της εγχώριας διαπλοκής και το μοίρασμα του πλούτου σε ακόμα λιγότερα χέρια. Η μόχα που αποπνέει το εγχώριο κατεστημένο της διαπλοκής, με συμμετόχους την εκκλησία, τους μεγαλοεπιχειρηματίες, τους δικαστικούς, τους τραπεζίτες και τους εφοπλιστές, οι οποίοι απολαμβάνουν την ασυλία που τους προσφέρει η πολιτική ομπρέλα του κοινοβουλίου, έχει ως αποτέλεσμα την αποκαθήλωση κάθε αστικοδημοκρατικής επίφασης. Η εξαγορά δικαστικών και πολιτικών, αλλά και οι απειλές για απόσυρση επενδύσεων και επιχειρήσεων σε περίπτωση ποινικής δίωξης ή φορολογικής επιβάρυνσης, την ίδια στιγμή που ο ελληνικός λαός πληρώνει με το αίμα του τα δισ που καταλήστεψε η εγχώρια πλουτοκρατία και διώκεται ποινικά για χρέη μερικών χιλιάδων ευρώ, αποτελεί απόδειξη για την ανυπαρξία στοιχειώδους ισονομίας, άρα και την ανυπαρξία στοιχειώδους δημοκρατίας. Έτσι, με τον κοινοβουλευτισμό να αποσυντίθεται ως κοινωνικά αναξίοπistos, παρασέρνοντας μαζί του το σύνολο του δημοκρατικού φαντασιακού που αποτελεί την (ραγισμένη) ραχοκοκαλιά του εγχώριου κοινωνικού ιστού, αλλά και με τη φτώχεια ολοένα να βαθαίνει, η χώρα σταδιακά χωρίζεται στα δύο. Από τη μια η Ελλάδα του πλούτου, της μίζας και της προδοσίας και από την άλλη η Ελλάδα του λαού, της αξιοπρέπειας και του αγώνα. Και εδώ είναι που ο καθένας, χωρίς πολλά λόγια, μπαίνει στη θέση του. Ή με τον λαό ή με τους δυνάστες του.

5. ΕΕ και ευρωπαϊκή στρατηγική της ελληνικής αστικής τάξης

Όσο η εξουσία παραμένει στα χέρια της πλουτοκρατίας θα συνεχίζεται μια (εδώ και πολλές δεκαετίες) προδιαγεγραμμένη πορεία προς την εθνική υποτέλεια και την αποικιοποίηση της από τους ιμπεριαλιστές (ΗΠΑ,ΕΕ). Σήμερα, που η καρδιά της κρίσης χτυπάει και στην Ελλάδα, ο προσανατολισμός για το ξεπερασμά της, βάσει των γεωπολιτικών και οικονομικών ιδιαιτεροτήτων του ελληνικού κράτους, οδηγεί προς μια άνευ προηγουμένου αναδιάρθρωση της φυσιογνωμίας του εγχώριου καπιταλισμού Με άλλα λόγια, για να ενισχυθεί το διεθνές

κεφάλαιο, αλλά και για να παραμείνει η εγχώρια αστική τάξη στη θέση της, πρέπει να ληλατηθεί ανελέητα η πλειονότητα του εργαζόμενου ελληνικού λαού. Όμως ακόμα και αν όλα τα καπιταλιστικά κράτη σε περιόδους κρίσης προχωρούν σε λιτότητα και υποτίμηση του εργατικού κόστους, στην περίπτωση της Ελλάδας η ένταση αυτής της υποτίμησης παίρνει έναν αντικειμενικά διαφορετικό χαρακτήρα. Η εγχώρια αστική τάξη δεν εφαρμόζει τα προγράμματα λιτότητας για να ενισχύσει την εμπορική και νομισματική ανταγωνιστικότητα του ευρωπαϊκού ιμπεριαλισμού. Η έτσι κι αλλιώς χαμηλή θέση του ελληνικού καπιταλισμού στον ευρωπαϊκό και παγκόσμιο καταμερισμό εργασίας (πέρα από το εφοπλιστικό κεφάλαιο που είναι πλήρως αυτονομημένο, εισφέροντας ελάχιστα στο ΑΕΠ της χώρας λόγω της χρησιμοποίησης ξένων σημαιών στον στόλο του και της μεταφοράς των κερδών του στο εξωτερικό) τον τοποθετεί στο περιθώριο της διεθνούς αγοράς ως επισφαλές και τοξικό πεδίο επενδύσεων. Η εγχώρια αστική τάξη και κυρίως το τραπεζικό κεφάλαιο, έχει υποστεί μια ανεπανόρθωτη ζημιά που δεν της επιτρέπει αξιώσεις μαζικών επενδυτικών επεκτάσεων, πόσο μάλλον από τη στιγμή που το εγχώριο τραπεζικό σύστημα, ως στυλοβάτης της οικονομίας, είναι χρεοκοπημένο, διαρκώς συρρικνωμένο και απόλυτα εξαρτημένο από τις δανειοδοτήσεις της ΕΚΤ.

Τα επίδικα που αφορούν τη θέση της Ευρώπης στον διεθνή καταμερισμό, απασχολούν de facto τα ιμπεριαλιστικά κράτη της ΕΕ και μόνο, που με επικεφαλής την Γερμανία επιδιώκουν μέσω της λιτότητας την ενίσχυση της θέσης τους στον νομισματικό και εμπορικό ανταγωνισμό που οξύνεται στην παγκόσμια ιμπεριαλιστική σκακιέρα. Στην Ελλάδα η επιβαλλόμενη λιτότητα λειτουργεί αντίστροφα και με όχημα το χρέος που είναι πανθομολογούμενα μη εξυπηρετήσιμο (όταν με την προβλεπόμενη λόγω λιτότητας ύφεση συρρικνώνεται ακόμα περισσότερο το ΑΕΠ της), εκπονείται ένας σχεδιασμός που δεν εξυπηρετεί κανένα "εξορθολογισμό" του εγχώριου καπιταλισμού, όπως καμώνονται οι υπηρέτες των μνημονίων, αλλά τα συμφέροντα της διεθνούς ολιγαρχίας. Με δεδομένο ότι η ελληνική οικονομία βρίσκεται εγκλωβισμένη στο φαύλο κύκλο της ύφεσης χωρίς καμιά άμεση προοπτική ανάκαμψης, το τρίτο μνημόνιο δεν έρχεται απλά για να διαιωνίσει την κατάσταση αλλά πιθανά για να δρομολογήσει την επίσημη χρεοκοπία του ελληνικού κράτους, η ερμηνεία για την υφεσιακή πολιτική δεν μπορεί να ευτελίζεται σε ευφυολογήματα τύπου "Μερκελισμός", αλλά στο διαφανόμενο προσανατολισμό των ιμπεριαλιστών για το μέλλον της χώρας. Για το αν, και με ποιά μορφή, θα συνεχίσει να υπάρχει η Ελλάδα στην Ευρώπη. Και αυτό, διότι η ευρωπαϊκή οικονομία μπαίνει σε νέο κύκλο κρίσης, αφού τα λιμνάζοντα κεφάλαια ακόμα δεν μπορούν να επενδυθούν ώστε να αναζωογονηθεί η οικονομία, το ευρωπαϊκό ΑΕΠ συρρικνώνεται, η λιτότητα συνεχίζει να αναπαράγει την ύφεση και το διεθνές τραπεζικό σύστημα φυτοζωεί. Με την αδυναμία διαχείρισης του τέλματος της οικονομίας, η οποία μπαίνει στον όγδοο χρόνο στασιμότητας και ύφεσης χωρίς σημάδια άμεσης ανάκαμψης, και με τις ενδοϊμπεριαλιστικές αντιθέσεις να οξύνονται λόγω του ξαναμοιράσματος των αγορών (ΗΠΑ-KINA, NATO-ΡΩΣΙΑ), είναι δεδομένο πως αργά ή γρήγορα η Ευρώπη θα είναι αναγκασμένη να μετασχηματιστεί. Και αν δεν διαλυθεί, τουλάχιστον να αλλάξει τη μορφή με την οποία υπήρξε μέχρι σήμερα. Γιατί η ΕΕ είναι μηχανισμός που γεννήθηκε από τις κρίσεις του καπιταλισμού, φέρει όλες τις αντιθέσεις του και

είναι καταδικασμένη να αποτύχει. Απο τα μέχρι τώρα δεδομένα η παραμονή της χώρας στην ΕΕ οφείλεται αρχικά στην άκρως κομβική γεωπολιτική θέση της, ως φυσικό σύνορο τριών ηπείρων (Ασία, Ευρώπη, Αφρική) και την χρησιμότητα της για τους ιμπεριαλιστικούς σχεδιασμούς κυρίως των Αμερικάνων (στρατιωτική βάση, κόμβος μεταφοράς ενέργειας και εμπορευμάτων), όσο και για την υπαρξιακή αναγκαιότητα της συνοχής της ΕΕ και κυρίως του ευρώ. Μια διάσπαση στο εσωτερικό του ευρώ, αν και πλέον αποτελεί επίσημη εναλλακτική τμημάτων του γερμανικού κεφαλαίου -αν και όχι όλης της ΕΕ, κάτι που δηλώνει και τους τριγμούς στο εσωτερικό της- εκτός απο το φαινόμενο του ντόμινο προς τα υπόλοιπα κράτη του Νότου, θα σήμαινε και την υποτίμηση του νομίσματος στις διεθνείς χρηματιστηριακές αγορές με αποτέλεσμα την υποβάθμιση του ευρωπαϊκού ιμπεριαλισμού και αντίστοιχα της θέσης του στις παγκόσμιες συναλλαγές, τόσο στα νομισματικά αποθεματικά όσο και στις εξαγωγές. Η διαρκής προσπάθεια για ενίσχυση του ευρώ στον παγκόσμιο ανταγωνισμό, κάτι που δεν επιτεύχθηκε τελικά αφού το δολάριο αν και κλυδωνιζόμενο παραμένει το κυρίαρχο αποθεματικό νόμισμα (62% για το δολάριο, 24% για το ευρώ), αποτελεί και τη δαμόκλειο σπάθι της ΕΕ, που αρχικά μέσω λιτότητας και αργότερα μέσω της αναγκαστικής ποσοτικής χαλάρωσης (κόψιμο χρήματος) αναζητά τη δική της κυρίαρχη θέση στο πάνθεον της παγκόσμιας οικονομίας. Η Ελλάδα λοιπόν, αν και ουσιαστικά χρεοκοπημένη, παραμένει προς το παρόν στην ΕΕ και στο ευρώ για να διατηρηθεί η δυναμική του ευρωπαϊκού και αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, αλλά και για να ενισχυθούν τα συμφέροντα των επι μέρους ευρωπαϊκών αστικών τάξεων μέσω της αφαιμαξής της. Όμως, ακόμα και αν δεν μπορούμε να προδικάσουμε το μέλλον της Ελλάδας σε σχέση με την παρουσία της στην ΕΕ, κάτι που φαίνεται πως ούτε οι ιθύνοντες δεν μπορούν να κάνουν λόγω της ρευστότητας των παγκόσμιων συσχετισμών, αυτό για το οποίο είμαστε βέβαιοι είναι το αποτέλεσμα των σχεδιασμών που αφορούν το παρόν. Το σχέδιο για την Ελλάδα, είναι πρόδηλο πια, αφορά την ακραία υποτίμηση του βιοτικού επιπέδου του λαού της μέσω της πλήρους διάλυσης του κοινωνικού κράτους, την εκποίηση της δημόσιας περιουσίας και την ολοκληρωτική αιχμαλωσία μπροστά στον εκβιασμό της αποπληρωμής του χρέους, ώστε να γίνει η χώρα ένα πρόσφορο πεδίο επενδύσεων. Όστε να γίνει μια σύγχρονη "αποικία" (εντός ή εκτός) της Ευρώπης.

Πέραν των διεθνών επιλογών, το υπαρξιακό διακύβευμα της εγχώριας πλουτοκρατίας αυτή τη στιγμή παραμένει η πάση θυσία παραμονή της χώρας στην ΕΕ και στο ευρώ, αφού μόνο στο συγκεκριμένο περιβάλλον μπορεί να διατηρήσει αλλά και να αυξήσει τα κέρδη της, μέσα από το ξαναμοίρασμα των αγορών που αυτή τη στιγμή συμβαίνει. Οι εγχώριοι καπιταλιστικοί όμιλοι, σταθερά επιδοτούμενα απο την ΕΕ και ευνοούμενα απο την ευρωπαϊκή αντεργατική πολιτική, παράλληλα με τα αμύθητα κέρδη που εξασφαλίζουν απο τις μίζες διεθνών εμπορικών συναλλαγών εις βάρος του δηmosίου(εξοπλιστικά, siemens, οδικά έργα) και την φοροαπαλλαγή που απολαμβάνουν, εξασφαλίζουν εντός της Ευρώπης ένα διευρυμένο πεδίο κερδοφορίας που τα ισχυροποιεί. Η ισχυροποίηση αυτή, που θεμελιώθηκε πάνω στην άμεση (χαμηλοί μισθοί) ή έμμεση (φοροαπαλλαγές κερδών) υπερεκμετάλλευση των ελλήνων και μεταναστών εργατών, στη διεύρυνση του κύκλου εργασιών μέσω των ελεύθερων αγορών και στις ευρωπαϊκές

επιδοτήσεις, είναι αδιαίρετη με τον ευρωπαϊκό προσανατολισμό. Γιατί, αυτός ο προσανατολισμός, αφορά όχι μόνο τη δυνατότητα απόσπασης επιπλέον κέρδους σε περιόδους "ανάπτυξης", αλλά κυρίως τη δυνατότητα "προστασίας"- άρα και της επιπλέον εξάρτησης από το διεθνές κεφάλαιο, σε περιόδους ύφεσης όπως η σημερινή, με τη μορφή δανειακών ενισχύσεων που κρατάνε την οικονομία ακόμα (νεκρο)ζωντανή. Είναι γεγονός, πως χωρίς τα δάνεια από την ΕΕ και την αποβολή της χώρας από το ευρώ και την ΕΕ, η ελληνική αστική τάξη μπορεί να παρέμενε ταξικά κυρίαρχη αλλά θα υποβαθμιζόταν σε σημείο μη αναστρέψιμο. Γιατί έχοντας απολέσει το βασικό παρασιτικό της πεδίο κερδοφορίας που αφορά τις επιδοτήσεις, θα έπρεπε να προβεί σε μια παραγωγική ανασυγκρότηση της χώρας ώστε να ενισχυθεί μέσω της μικρής και περιορισμένης εγχώριας αγοράς αλλά και των φτηνών εξαγωγών, πράγμα απίθανο από τη στιγμή που η διεθνής αγορά ελέγχεται πλήρως από τα δυτικοευρωπαϊκά μονοπώλια. Με λίγα λόγια, οι συσχετισμοί δύναμης εντός της διεθνοποιημένης αγοράς, αλλά και ο χαρακτήρας της εγχώριας οικονομίας που δομήθηκε σε συνάρτηση με τα ευρωπαϊκά δεδομένα, σημαίνουν πως μια στροφή πως την "εθνική οικονομία" θα ήταν καταστροφική για την εγχώρια πλουτοκρατία. Γι' αυτό και σήμερα η αστική τάξη προτιμά να παραδώσει τις πλουτοπαραγωγικές πηγές της χώρας στους πιστωτές, ώστε να συνεχίσει να απομυζά τον τόπο διαπλεκόμενη με τα διεθνή κεφάλαια, διασφαλίζοντας έτσι και τη παρουσία της στις διεθνείς συναλλαγές και αποσοβώντας τη περιθωριοποίησή της στη σκιά μιας περιορισμένης "εθνικής" αγοράς.

6. Τρίτο μνημόνιο και ΣΥΡΙΖΑ

Το μνημόνιο που υπέγραψε ο ΣΥΡΙΖΑ, αποκρυσταλλώνει την κυρίαρχη επιδίωξη της αστικής τάξης για παραμονή στην ΕΕ και στο ευρώ, αφού απέναντι στους πρωτοφανείς τυχοδιωκτισμούς της συγκυβέρνησης κατά το διάστημα των "διαπραγματεύσεων", τελικά η πλουτοκρατία επέβαλε με όλα τα μέσα τη συμφωνία, ως εχέγγυο οικονομικοπολιτικής σταθερότητας της χώρας. Στεκόμενοι στα όσα διαδραματίστηκαν κατά την περίοδο των "διαπραγματεύσεων" του ΣΥΡΙΖΑ με τους δανειστές, θεωρούμε πως εκείνο το εξάμηνο δεν αποτέλεσε ποτέ μια "μάχη" της κυβέρνησης για εξεύρεση μιας "φιλολαϊκής" λύσης απέναντι στην δημοσιονομική αιχμαλωσία της ελληνικής οικονομίας, όπως παραπλανητικά διατείνονταν οι "ηρωικοί" βουλευτές του. Κάτι τέτοιο, εκτός από απίθανο λόγω της φιλοευρωπαϊκής κατεύθυνσης του ΣΥΡΙΖΑ, θα ήταν και αδύνατο λόγω της αντικειμενικής αδυναμίας μιας μικρής και χρεοκοπημένης χώρας, όπως η Ελλάδα, να αλλάξει τους συσχετισμούς μέσα στην Ευρώπη. Αντίθετα, η εξάμηνη "μάχη" του ΣΥΡΙΖΑ ήταν μια υπόγεια σύγκρουση των ιμπεριαλιστικών κέντρων (ΗΠΑ-ΕΕ) για τη διευθέτηση των εκατέρωθεν γεωπολιτικών συμφερόντων και σχεδιασμών στην ευρωπαϊκή αγορά, που αυτή τη στιγμή διακυβεύονται μέσα -και- από τη διαχείριση του ελληνικού ζητήματος. Τμήματα του αμερικάνικου κεφαλαίου με όχημα τον ΣΥΡΙΖΑ, και διαμέσου των think tanks που στελέχωναν την ομάδα Βαρουφάκη (ίδρυμα Ienvy, Ράνια Αντωνοπούλου, Τζέιμς Γκάλμπρειθ) προωθώντας μια μετα-κενσусανή φόρμουλα διαχείρισης της κρίσης με κούρεμα του χρέους, αναπτυξιακή πολιτική και ανάσχεση της γερμανόφερτης λιτότητας, επιχείρησαν μια αναδιάρθρωση της διαχείρισης της κρίσης σε

ευρωπαϊκό επίπεδο με σκοπό την επανεκκίνηση της κερδοφορίας του κεφαλαίου, εκπροσωπώντας τις υπερατλαντικές εταιρίες επενδύσεων που περιμένουν να εισβάλλουν στην Ευρώπη. Το PLAN B της εξόδου από το ευρώ που παρουσίασε ο Σόιμπλε ως εκβιασμό προς τη χώρα, ουσιαστικά αποτέλεσε το διπλωματικό μέσο αντεπίθεσης απέναντι στους Αμερικάνους, διεκδικώντας και επιδεικνύοντας την απόλυτη ηγεμονία της Γερμανίας στην διευθέτηση των εσωτερικών της Ευρώπης. Με δεδομένο ότι δεν έχει διανυθεί ο απαιτούμενος πολιτικός χρόνος για να αποκαλυφθεί το πραγματικό περιεχόμενο των "διαπραγματεύσεων", αλλά με τη βεβαιότητα ότι ο ΣΥΡΙΖΑ στηρίχθηκε σε συγκεκριμένες "ξένες" δυνάμεις (οπώς αποκάλυψε πρόσφατα και η εφημερίδα Καθημερινή), οι οποίες καθορίζουν και τα τωρινά πεπραγμένα της συγκυβέρνησης (διακοπή συνομιλιών με τους Ρώσους, εμβάθυνση των σχέσεων με τον αμερικανοκίνητο άξονα Ελλάδα-Κύπρου-Ισραήλ-Αιγύπτου, παραχώρηση νησιών στο NATO για πολεμικές επιχειρήσεις), αποδεικνύεται πως η Ελλάδα αποτέλεσε εκείνο το διάστημα ένα έκρυθμο πεδίο ανταγωνισμών ανάμεσα στους ιμπεριαλιστές, προλογίζοντας όσα πρόκειται να συμβούν στο μέλλον με θύμα τον λαό της.

Το τρίτο μνημόνιο αποτελεί το σύμφωνο οριστικής παράδοσης της χώρας στους πιστωτές, αλλά, και τη χαριστική βολή απέναντι και στα τελευταία περιθώρια αξιοπρεπούς επιβίωσης για την πλειονότητα των εργαζομένων. Με τους Ευρωπαίους να επιβάλλουν την ολοκληρωτική επιστασία της ελληνικής οικονομίας, ώστε να επιτευχθεί απρόσκοπτα η λεηλασία της δημόσιας περιουσίας και των εργαζομένων, μέσα από μια σειρά αντιδραστικών νομοσχεδίων, ουσιαστικά ακυρώνεται και η οποιαδήποτε υποψία λαϊκής κυριαρχίας είχε απομείνει στη χώρα. Ταυτόχρονα, με την ήδη υπάρχουσα κοινωνική ανέχεια να καταγράφει στατιστικά όμοια με αυτά εμπόλεμων κρατών, τα νέα μέτρα δεν προμηνύουν απλά τη συνέχιση της λιτότητας, αλλά το οριστικό "απαρτχάιντ" των λαϊκών στρωμάτων από τις βασικές κοινωνικές ανάγκες. Ο ελληνικός λαός είναι αυτή τη στιγμή καταδικασμένος σε μια συνθήκη υποδούλωσης και οικονομικής εξαθλίωσης, αφού το μεγαλύτερο μέρος του θα αντιμετωπίζεται ως πλεονάζον πληθυσμός που πρέπει να αφεθεί στην τύχη του και να αφανιστεί. Και μιλάμε για κυριολεκτικό αφανισμό, όταν με τα μέτρα που προωθεί ο ΣΥΡΙΖΑ υπό τις διαταγές του εγχώριου και ευρωπαϊκού κεφαλαίου, εξανεμίζονται και τα τελευταία υπολείμματα κοινωνικής πρόνοιας, μετατρέποντας τις λαϊκές συνοικίες σε γκέτο κοινωνικά αποκλεισμένων.

Με το νέο μνημόνιο να έχει ως αιχμή την αναδιάρθρωση του ασφαλιστικού συστήματος, μετατρέποντάς τις συντάξεις από κοινωνικά κατοχυρωμένο δικαίωμα σε πρόνομο όσων καταφέρουν έναν εύρυθμο εργασιακό βίο -κάτι που αφορά ελάχιστους από τη στιγμή που τα συντριπτικά ποσοστά της ανεργίας και της ανασφάλιστης εργασίας είναι απαγορευτικά για την όποια προοπτική συνταξιοδότησης- ο κοινωνικός ιστός διαμελίζεται δημιουργώντας μια αμετάκλητη συνθήκη ισόβιας βιοποριστικής ανασφάλειας. Ο ΣΥΡΙΖΑ, ταυτισμένος απόλυτα με τις αντιλαϊκές οδηγίες της ΕΕ, επαναπροσδιορίζει τους όρους συνταξιοδότησης, προωθώντας ένα νομοσχέδιο υπερ-νεοφιλελεύθερης κοπής. Ξεκινώντας από την επερχόμενη ενοποίηση

των ταμείων, που ουσιαστικά επικυρώνει την εισφοροδιαφυγή και τη λεηλασία της πλουτοκρατίας που τα χρεοκόπησε, μετατοπίζεται το βάρος συντήρησης τους αποκλειστικά στο λαό, αφού μέσω του (ακόμα θολού)νομοσχεδίου μειώνονται οι εργοδοτικές και κρατικές εισφορές. Έτσι, με τα ταμεία να χάνουν τη τριμερή τους χρηματοδότηση (κράτος, εργαζόμενοι, εργοδότες), το συνταξιοδοτικό σύστημα παίρνει βαθιά αντικοινωνικό χαρακτήρα και μετατρέπεται σε αυτοσυντηρούμενη μηχανή στα χέρια των εργαζομένων. Ταυτόχρονα, η προώθηση της "εθνικής σύνταξης" ουσιαστικά θα λειτουργεί ως επίδομα φτώχειας για την πλειονότητα των μελλοντικών συνταξιούχων, αφού με βάση το μέγεθος της (390 ευρώ) προσδιορίζεται και το κόστος ζωής των επόμενων γενιών. Και αυτό, γιατί το σάρωμα των συντάξεων και των μισθών δεν αφορά στενά τις εργασιακές σχέσεις, αλλά επηρεάζει το σύνολο των αναγκών και την ποιότητα της καθημερινής ζωής. Έτσι, δεδομένης της υπάρχουσας μισθολογικής συμπίεσης, που αγγίζει τα 400-500 ευρώ για τη πλειονότητα των νέων εργαζομένων, της εφαρμογής μιάς "εθνικού" τύπου σύνταξης και της ταυτόχρονης αναπροσαρμογής των όρων υπολογισμού της κύριας (προσδόκιμο ζωής που ανεβάζει και άλλο τα ηλικιακά όρια συνταξιοδότησης, αποθεματική ρήτρα των ταμείων, μείωση ποσοστού αναπλήρωσης), ολοκληρώνεται ο σχεδιασμός για το μέλλον των εργαζομένων, που αφορά την εργασιακή-άρα και συνολική βιοτική ανασφάλεια (στέγασης, αναπαραγωγής, περίθαψης).

Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ σήμερα, εφαρμόζει μέτρα που δεν νοήθηκαν να περάσουν ακόμα και οι προηγούμενες υπερ-αντιδραστικές κυβερνήσεις, καθιστώντας τον Τσίπρα υπεύθυνο για την ολοκλήρωση της μνημονιακής εισβολής στη χώρα. Το άνοιγμα των κλειστών επαγγελματιών και η κυριακάτικη λειτουργία των καταστημάτων (μέτρα που προωθεί ο ΟΟΣΑ), οι αυξήσεις στις τιμές των εισιτηρίων στα μέσα μεταφοράς, το πετσόκομμα των συντάξεων (1,6 δις για το 2016), το ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας (ΟΛΠ, ΤΡΑΙΝΟΣΕ, 14 περιφερειακά αεροδρόμια, ΑΔΜΗΕ, Ελληνικό, Αστέρια Βουλιαγμένης κ.α.), οι μειώσεις στο επίδομα θέρμανσης, οι μειώσεις δαπανών για την υγεία και την παιδεία, οι νέες φοροεπιβαρύνσεις και οι πλειστηριασμοί κατοικιών, αποτελούν μερικά από τα μέτρα που θα εφαρμοστούν πάνω σε μια κοινωνία ήδη διαλυμένη και εξουθενωμένη από τις περικοπές και τις στερήσεις. Γι' αυτό, απέναντι στους βουλευτές του ΣΥΡΙΖΑ που ανερευθρίαστα χαρακτηρίζουν το τρίτο μνημόνιο, ως το λιγότερο επιβλαβές για τον λαό σε σχέση με τα δύο προηγούμενα, απαντάμε πως η εφαρμογή μέτρων σε έναν ήδη ετοιμόρροπο λαό σημαίνει τη χαριστική βολή που θα τον ισοπεδώσει. Γνωρίζουμε πολύ καλά, ότι οι πολιτικές που εφαρμόζονται εδώ και έξι χρόνια στην Ελλάδα δεν καθορίζονται από τις πολιτικές διαβουλεύσεις μεταξύ των εκάστοτε κυβερνήσεων και της ΕΕ, αλλά από την επιβολή των αποφάσεων της δεύτερης στις πρώτες, αφού η ανάγκη δημιουργίας ευνοϊκών προϋποθέσεων για να (επ)ανεπενδυθεί το συσσωρευμένο κεφάλαιο στη χώρα είναι βαθιά υπαρξιακή για την ίδια την ΕΕ. Και αυτό είναι κάτι που δεν διαπραγματεύεται. Όμως, μια τέτοια διαπίστωση δεν σημαίνει μια μοιρολατρική αποδοχή της δύναμης της ΕΕ να καθορίζει απόλυτα τα εγχώρια δρώμενα, μιάς αποδοχής δηλαδή ότι τίποτα δεν μπορεί να αλλάξει σήμερα, ούτε φυσικά δίνει ένα έμμεσο συγχωροχάρτι στον Τσίπρα,

υπονοώντας ότι δεν θα μπορούσε να κάνει διαφορετικά από το να υπογράψει το μνημόνιο και να εμβαθύνει τη λεηλασία της χώρας. Αντίθετα, πιστεύουμε πως η ένταση της κρίσης και της εκμετάλλευσης που αυτή παράγει μπορούν να αντιμετωπιστούν, όχι όμως με τα θεσμικά μέσα του κοινοβουλίου και των κομμάτων, αλλά μόνο μέσω της σταδιακής κατανόησης πως η κατάσταση δεν μπορεί να αλλάξει παρά μόνο από εμάς τους ίδιους, με αγώνες επίπονους και διαρκείς μέχρι την τελική επικράτηση του δικού μας δίκιου που θα εκφραστείτε τελεσίδικα με την κοινωνική επανάσταση και το λαό στην εξουσία.

Ο Τσίπρας είναι πολιτικός απατεώνας και προδότης, είναι καταδικασμένος από την ιστορία να στιγματιστεί ως εκείνος που συνέβαλε στην οριστική χρεοκοπία της χώρας, όχι γιατί δεν εφάρμοσε το περίφημο "πρόγραμμα της Θεσσαλονίκης" και αντί αυτού υπέγραψε μνημόνιο, αλλά γιατί το πολιτικό ρεύμα που εκπροσωπεί ήταν δεδομένο και δρομολογημένο να χλευάσει τον λαό και να συστρατευτεί επίσημα με τις ανάγκες της πλουτοκρατίας. Όπως έκανε τόσες φορές στην ιστορία η σοσιαλδημοκρατία από την οποία άλλωστε και πηγάζει το λεγόμενο "ευρωκομμουνιστικό" ρεύμα. Γιατί, αυτό το τυχοδιωκτικό ρεύμα, ενδεδυμένο με το μανδύα του "δικαιωματισμού" και της "δημοκρατικής αλλαγής από τα μέσα", όχι μόνο έχει διαχωριστεί από τον θεμελιώδη νόμο των επαναστάσεων που αφορά την ένοπλη λαϊκή πάλη για την προλεταριακή εξουσία, αλλά έχει προσχωρήσει ψυχή τε και σώματι στον αστισμό και στις ψευδαισθήσεις περί επί μέρους μεταρρυθμίσεων του συστήματος που τελικά καταλήγουν να το στηρίζουν και να το απενεχοποιούν. Γιατί, το ρεύμα αυτό πιστεύει στην Ευρώπη των καπιταλιστών, είναι πλήρως ενσωματωμένο στη λειτουργία και στα συμφεροντά της, μη διστάζοντας μάλιστα να γυρίσει τη πλάτη στο εκκωφαντικό 62% του λαού, που στο δημοψήφισμα του Ιουλίου το καλούσε να μην αποδεχθεί κανένα νέο μνημόνιο. Γιατί, εν τέλει σήμερα, στο όνομα της "Αριστεράς" που υποτίθεται πως υπηρετεί, δρομολογεί την ολοκληρωτική παραχώρηση της Ελλάδας στους δανειστές και την άμεση εμπλοκή της στους ιμπεριαλιστικούς πολέμους που έχουν ξεκινήσει με πρόσχημα την καταπολέμηση της "τρομοκρατίας".

7. Το μέγα σκάνδαλο της ανακεφαλαιοποίησης των Τραπεζών

Το τρίτο μνημόνιο, όσο και να προσποιούνται οι βουλευτές του ΣΥΡΙΖΑ για το αντίθετο, αποτελεί το επιστέγασμα της κοινωνικής καταστροφής, αφού τα μέτρα που προβλέπονται αποτελειώνουν ότι είχε απομείνει όρθιο από τις προηγούμενες κυβερνήσεις. Με αποκορύφωμα το ιστορικών διαστάσεων σκάνδαλο που αφορά στην ανακεφαλαιοποίηση των τραπεζών, οι οποίες πέρασαν στα χέρια των ξένων επενδυτών σχεδόν τσάμπα, η περιουσία του ελληνικού λαού θεωρείται πλέον επισφαλής. Με την αγαστή συνεργασία των άλλοτε "εχθρών" Τσίπρα-Στουρνάρα, οι τράπεζες πέρασαν στα χέρια των διεθνών επενδυτών μέσω της προσχεδιασμένης υποτίμησης της αξίας των μετοχών τους στα χρηματιστήρια (που έφτασε μέχρι και το 93% για την Εθνική Τράπεζα), χαρίζοντας ουσιαστικά τις τράπεζες με το συμβολικό

αντίτιμο των 5δισ, τη στιγμή που το συνολικό ενεργητικό τους υπολογίζεται περίπου στα 350δισ. Τα περίπου 250δισ των τραπεζικών ενισχύσεων και συγκεκριμένα τα 40 δισ της προτελευταίας ανακεφαλαιοποίησης (2013), με τη διαδικασία της υποτίμησης των μετοχών ουσιαστικά εξανεμίστηκαν, φορτώνοντας και άλλα χρέη στον λαό που καλείται να πληρώσει τον "αέρα" των εγχώριων τραπεζικών ιδρυμάτων. Με δεδομένο πως η παγκόσμια οικονομία δεν μπορεί να ανακάμψει ακόμα λόγω της αδυναμίας επενδύσεων, τα διεθνή παρασιτικά funds κυνηγούν ευκαιρίες κερδοφορίας μέσω τη εξαγοράς των τοξικών ομολόγων, που αποτελούν αυτή τη στιγμή το μοναδικό περιθώριο κίνησης και συναλλαγής κεφαλαίου στα διεθνή χρηματιστήρια. Έτσι, οι εγχώριες τράπεζες και τα τοξικά χαρτοφυλάκια τους θα δώσουν το απαραίτητο οξυγόνο στις διεθνείς συναλλαγές, μέσω της αγοραπωλησίας τους από τα πιο ασύδοτα τμήματα του διεθνούς κεφαλαίου, με θύμα φυσικά τον ελληνικό λαό. Η διαχείριση των λεγόμενων "κόκκινων δανείων", δεν αποτελούν μόνο μια πρώτης τάξης κερδοφόρα συναλλαγή στα χρηματιστήρια, αλλά και την προσδοκόμενη επιστασία του συνόλου της εγχώριας οικονομίας. Έτσι, με τα μη εξυπηρετούμενα επιχειρηματικά και στεγαστικά δάνεια, που πέρασαν στα χέρια των ξένων επενδυτών, παράλληλα με την αλλαγή στον κώδικα δεοντολογίας και στα κριτήρια υπαγωγής στον νόμο Κατσέλη, ουσιαστικά δρομολογείται το πέρασμα της περιουσίας των μικρομεσαίων στρωμάτων στις τράπεζες, με τη μορφή εξώσεων των κατοικιών (σε λίγο καιρό ακόμα και της πρώτης) και της εξαγοράς των χρεωμένων επιχειρήσεων. Ταυτόχρονα, ο απόλυτος έλεγχος στην εγχώρια οικονομία που αντικειμενικά συμβαίνει μέσω του ελέγχου των τραπεζών, εκτός της βιαιότητας που πρόκειται να οξυνθεί απέναντι στους εκπρόθεσμους δανειολήπτες, θα σημάνει και τον απόλυτο έλεγχο στις επενδύσεις όταν ξεκινήσει η επανατοποθέτηση κεφαλαίων στη χώρα, καθορίζοντας με συγκεκριμένα κριτήρια το ποιος και πού θα επενδύσει. Έτσι, το ελεγχόμενο εμπάργκο στους εγχώριους επενδυτές μέσω της άρνησης καταβολής δανείων ή της άμεσης εξαγοράς των ομίλων που προχωρούν σε αύξηση μετοχικού κεφαλαίου, καθιστά το σύνολο της εγχώριας αγοράς δέσμιο στις ορέξεις του διεθνούς κεφαλαίου, που θα έχει το προβάδισμα στην ρύθμιση της οικονομικής ζωής της χώρας.

7. Συγκυρία, κινηματικά καθήκοντα και επαναστατική προοπτική

Σήμερα, και μετά την υπογραφή του τρίτου μνημονίου από τον ΣΥΡΙΖΑ, το λαϊκό κίνημα βρίσκεται, δυστυχώς ακόμα, σε στάση αναμονής. Το ιδεολόγημα του "μικρότερου κακού" καθορίζει, προς το παρόν, τους εγχώριους πολιτικούς συσχετισμούς, αφού το ψευτοδίλημμα ανάμεσα στον "άφθαρτο" ΣΥΡΙΖΑ και στην επάνοδο του πρώην δικομματισμού (ΝΔ-ΠΑΣΟΚ), καταλήγει να δίνει περιθώρια ανοχής στη μεγαλύτερη ληλασία που γνώρισε ο τόπος. Καταλήγει δηλαδή, να νομιμοποιεί το μνημόνιο του ΣΥΡΙΖΑ με όρους σύγκρισης προσώπων και όχι πολιτικών. Η ανοχή που απολαμβάνει ο ΣΥΡΙΖΑ, αντανakλάται και στην κινηματική αποδυνάμωση, αφού όχι μόνο οι δρόμοι δεν σφύζουν από λαϊκό παλμό και συγκρούσεις, όπως τη διετία 2010-2012, αλλά και στο εσωτερικό του επαναστατικού κινήματος παρατηρείται μια σχετική αφομοίωση, η οποία δεν αφορά την ταύτιση με τις πολιτικές του ΣΥΡΙΖΑ, αλλά την απροθυμία ουσιαστικής αντιπαράθεσης μαζί του. Η δημιουργία κινηματικών ζυμώσεων και

δράσεων για τα τρέχοντα ζητήματα που αφορούν τα μέτρα του νέου μνημονίου, θα πρέπει να τεθούν ως προτεραιότητα στην ημερήσια διάταξη των αγώνων, διαφορετικά το κίνημα θα καταλήξει να λειτουργεί, είτε δια της απουσίας του συναινετικά, είτε δια της αποσπασματικής παρουσίας του αποσυμπιεστικά. Η αδυναμία συγκρότησης ευρύτερων λαϊκών συσπειρώσεων, κάτι που παρατηρείται σε ολόκληρο το φάσμα του κινήματος (από την Αριστερά μέχρι τον αναρχικό χώρο), είναι φαινομενικά ανεξήγητη από τη στιγμή που η πρώτη ύλη για τη κινηματική ενδυνάμωση, όπως είναι η καταρρέυση του πολιτικού συστήματος και η οξυμένη φτώχεια, αποτελούν καθεστώς. Έτσι, ενώ οι αντικειμενικές συνθήκες φαντάζουν πιο ώριμες από ποτέ, το επαναστατικό κίνημα παραμένει στο περιθώριο των γεγονότων ανίκανο να εμπνεύσει και να πρωτοστατήσει στη χάραξη μιας μετωπικής-επαναστατικής πολιτικής, αναπαράγοντας τελικά την κοινωνική αμηχανία που υποτίθεται πως αντιπαλεύει. Γι' αυτόν τον λόγο, θεωρούμε πως πρέπει να προβούμε σε έναν συνολικό αναστοχασμό για το "τι" και το "πώς" της εποχής μας, τελειώνοντας με την εσωστρέφεια και βάζοντας ως κορωνίδα του αγώνα όχι τις υποκειμενικές μας αγκυλώσεις και προκαταλήψεις αλλά το συμφέρον του λαού. Και μόνο. Η απεμπλοκή από το να σκεφτόμαστε με τα πόδια πάνω και το κεφάλι κάτω, αντιστρέφοντας τους βασικούς κανόνες της επαναστατικής πολιτικής, είναι το πρώτο καθήκον. Και όταν καταφέρουμε να σκεφτούμε με τα πόδια κάτω, τότε ο δρόμος που θα ανοιχτεί θα είναι απελευθερωτικός και ελπιδοφόρος, γιατί με μιας θα καταρρεύσουν οι θεωρητικές και πρακτικές φαντασιώσεις μας. Πριν λοιπόν μετατοπίσουμε την ευθύνη για τη σημερινή οπισθοχώρηση της τάξης μας στον εύκολο δρόμο της "κοινωνικής απάθειας", ή πριν μιλήσουμε για αναμονή της ωρίμανση των συνθηκών αποποιώντας την δική μας ευθύνη για τη δημιουργία τους, θα πρέπει να εξετάσουμε ειλικρινά εάν έχουμε εξαντλήσει κάθε περιθώριο αγώνα ή εάν τελικά αναπαράγουμε τους εαυτούς μας στη πεπατημένη που πλέον δεν μπορεί να αποδόσει τίποτα.

Όπως θα έλεγε ο Τσε και θα έγνεφαν συγκαταβατικά ο Λένιν, η Ρόζα, ο Άρης, ο Μπελογιάννης και τόσοι άλλοι επώνυμοι και ανώνυμοι κομμουνιστές αγωνιστές, << η επανάσταση δεν είναι ένα ώριμο μήλο που θα πέσει από μόνο του, αλλά θα πρέπει να ταρακουνήσουμε το δέντρο>>. Έτσι, για την απαξίωση του συνδικαλισμού, των πολιτικών οργανώσεων, των απεργιών και των διαδηλώσεων δεν φταίνε μόνο τα αστικά ιδεολογήματα και η προπαγάνδα, όπως βολεύει πολλούς να λένε κρυβόμενοι πίσω από το δαχτυλό τους, αλλά και το ίδιο το κίνημα με τη φοβικότητα και τη μικροπολιτική του. Ο ελληνικός λαός είναι σαφώς εμποτισμένος με το δηλητήριο της εξατομίκευσης και της απάθειας, αλλά είναι και βαθιά απογοητευμένος (κυρίως) από την Αριστερά που τον εγκαταλείπει. Γιατί, ενώ η Αριστερά κάποτε έχυne ανυστερόβουλα το αίμα της για να υπερασπιστεί την ακεραιότητα του λαού και της χώρας, σήμερα γαβγίζει χωρίς να δαγκώνει κανέναν μέσω επαναστατικών διακηρύξεων του πληκτρολογίου και της κομματικής (αυτο)κατανάλωσης. Αυτού του είδους η " Αριστερά" δεν μπορεί να αποτελεί συνέχεια της Αριστεράς που κάποτε ταύτισε το ονομά της με την ιστορία της χώρας. Γιατί, μια Αριστερά που επιμένει να δρά μέσα στα πλαίσια της αστικής νόμιμότητας, την ίδια στιγμή που η τάξη μας μετράει νεκρούς από εργοδοτικές δολοφονίες και αυτοκτονίες, δεν μπορεί να είναι

η Αριστερά του λαού, δεν μπορεί να είναι επαναστατική. Δεν κρίνουμε προθέσεις, δεν κάνουμε ηθικές επικλήσεις, απλώς καλούμε τους πραγματικούς λαϊκούς αγωνιστές που αναμφίβολα βρίσκονται στους κόλπους της Αριστεράς σήμερα, δίνοντας πραγματικούς αγώνες που τους τιμούν και τους συγκαταλέγουν στις επαναστατικές δυνάμεις του αύριο, να αναλογιστούν τη θέση τους μέσα σε μια εμπόλεμη εποχή, μέσα σε μια συγκυρία ιστορικής ευθύνης για όλους μας. Γιατί, όπως έχουμε ξαναπεί η εποχή μας είναι αμείλικτη και ο καθένας μας, όσο επιχειρήματα κι αν προβάλλει και όσες θεωρίες κι αν αναπτύξει, τελικά θα κριθεί αυστηρά εκ του αποτελέσματος. Για το τι ακριβώς έκανε στην εποχή του ενάντια στην υποδούλωση του λαού και της χώρας του. Και η ιστορία δεν πρόκειται να χαριστεί σε κανέναν.

Η ένοπλη πάλη δεν είναι πανάκεια, δεν είναι η μοναδική απάντηση στη κοινωνική υποδούλωση. Είναι όμως αναπόσπαστο τμήμα του συνολικού σχεδιασμού για την αντίσταση στη κατασταλτική επέλαση, την ανταπόδοση της βίας απέναντι στην αστική τάξη που μας ποδοπατά και την προετοιμασία για την μετωπική αναμέτρηση μαζί της. Δεν είναι απλά ένα τεχνικό ζήτημα, ένας επιχειρησιακός βραχίονας που όταν έρθει η "μεγάλη ώρα" θα τον προετοιμάσουμε, αλλά είναι-στο εδώ και στο τώρα-πεδίο πολιτικής επεξεργασίας που καθορίζει τον χαρακτήρα του κινήματος, άρα και την όποια προοπτική του. Γιατί, ένα οργανωμένο μαχητικό κίνημα που στις τάξεις του περιλαμβάνεται και μια ένοπλη πτέρυγα, νομοτελειακά παίρνει έναν πολύ διαφορετικό προσανατολισμό από αυτόν που ακολουθείται μέχρι σήμερα. Γιατί, ένα τέτοιο κίνημα, που θεωρούμε πως λείπει όσο τίποτα άλλο σήμερα, θα είναι υποχρεωμένο να αναπροσαρμόσει τις θέσεις του για τη συγκυρία και την ιστορία, για τις οργανωτικές του δομές και τη διαπαιδαγώγηση των συντρόφων που το στελεχώνουν. Να δημιουργήσει δηλαδή, μια πραγματικά μαχητική-επαναστατική κουλτούρα, μια κουλτούρα που θα προάγει την μόρφωση, τη συντροφικότητα και τη θέληση για μάχη. Ουσιαστικά λοιπόν, θα είναι υποχρεωμένο να προβεί σε μια συνολική αναδιοργάνωση, όπως αντίστοιχα έκαναν τα κινήματα του παρελθόντος, όταν μετατρέπονταν από "ανταγωνιστικά" σε πραγματικά επαναστατικά. Δεν μιλάμε για την ένοπλη πάλη ως φετίχ, αλλά ως επίκαιρη απάντηση σε μια συγκυρία που τίποτα δεν φαίνεται ικανό να ανατράψει τη κατάσταση. Γιατί οι συνθήκες είναι αυτές που σπλίζουν το κίνημα και όχι το αντίστροφο. Γιατί ο ένοπλος δρόμος, όποτε ο λαός έμενε απροστάτευτος, ήταν αυτός που αναλάμβανε να περιφρουρήσει και να αντεπιτεθεί, ριζώνοντας στη λαϊκή συνείδηση ως μέσο αυτοάμυνας και τιμωρίας.

Η θεωρητική ανεπάρκεια αποτελεί βασικό εμπόδιο στην ανάπτυξη ενός πραγματικού επαναστατικού κινήματος, γιατί χωρίς θεωρία δεν μπορούν να ευδοκιμήσουν οι εχθροπραξίες, παρά να αναπαράγονται ως "μεμονομένες πράξεις". Γι' αυτό και φυσικά δεν μιλάμε για ατέρμονες ιδεολογικές φλυαρίες και "διανοουμενισμό", αλλά για την απαραίτητη θεωρητική βάση που πάνω της θα χτιστεί η αιχμηρή και καιρία επαναστατική δράση του σήμερα. Μιλάμε δηλαδή για την επαναστατική θεωρία. Δυστυχώς σήμερα η τελευταία έχει περιθωριοποιηθεί και στη θέση της έχουν εισβάλλει οι μεταμοντέρνες-μεταμαρξιστικές θεωρίες που ασχολούνται

μονολιθικά με το εποικοδόμημα, μεταμορφώνοντας το κίνημα σε λέσχη κοινωνιολογικού ενδιαφέροντος. Αυτή η λούμπεν διανόηση που παρασιτεί στους κινηματικούς κύκλους, μίλησε για "το τέλος της εργατικής τάξης" ως παραγωγικό υποκείμενο, τη στιγμή που μακελεύονταν (κυρίως) οι μετανάστες εργάτες στην Ελλάδα, μίλησε αλαζονικά για "άυλη εργασία", τη στιγμή που τα εμπορεύματα που κατανάλωναν και οι ίδιοι προέρχονταν από τη δουλειά μέχρι θανάτου των κολασμένων προλετάρων της περιφέρειας, μίλησε για "παγκοσμιοποίηση" και "ενοποιημένα καπιταλιστικά κέντρα", τη στιγμή που σφύριζαν οι βόμβες πάνω από τα κεφάλια των λαών, και σήμερα ετοιμάζονται να έρθουν προς το μέρος μας. Αυτές οι πρωτοκοσμικές-μεταμοντέρνες θεωρίες, οριοθετημένης πολιτικής αξίας, αφού εδράζονταν πάνω σε μια συγκεκριμένη συγκυρία αναδιάρθρωσης των κοινωνικών σχέσεων του καπιταλισμού, και όχι στη μετάλλαξη των βασικών νόμων του, πέρασαν από κόσκινο με κοινωνιολογικούς και ψυχαναλυτικούς όρους την επίδραση της μεταπολεμικής συσσώρευσης πάνω στις κοινωνίες των δυτικών μητροπόλεων. Και ακριβώς για αυτόν το λόγο, σήμερα που η κρίση επαναφέρει στο προσκήνιο τις ακλόνητες-βασικές αντιθέσεις του καπιταλισμού, δεν μπορούν να παράξουν επαναστατική πολιτική θεωρία, αλλά αποστασιοποιημένη κριτική. Γιατί, την ώρα που το κεφάλαιο κατασπάραζε τον πλανήτη δρομολογώντας την κρίση του, οι θεωρίες αυτές έβλεπαν "δομές", "ταυτότητες", "σχέσεις" και "ρόλους" και σήμερα στέκουν αμήχανες να παρατηρούν την ιστορία να παλινδρομεί προς τη βαρβαρότητα, ενάντια στις βεβαιότητες τους για αέναη "καπιταλιστική ανάπτυξη" και "νέες" μορφές αγώνα. Δεν αμφιβάλλουμε για την συνεισφορά αυτών των θεωριών στη σύγχρονη επαναστατική σκέψη, αλλά είμαστε απόλυτοι ότι με βάση αυτές τις θεωρίες δεν μπορεί να χτιστεί κανενός είδους επαναστατικό κίνημα, παρά μόνο ένα κίνημα παρεμβατικό, δικαιωματικό και εν τέλει εναλλακτικό. Γιατί, οι "ακαδημαϊκές διατριβές" που εν είδει "επαναστατικής θεωρίας" έχουν διαβάλλει την εγχώρια κινηματική σκέψη, αποκλείοντας ανεπιστρεπτί έννοιες όπως λαός, πατρίδα, εργατική τάξη, δημοκρατία, δικαίωμα στην εργασία και στη παιδεία, έννοιες δηλαδή που εκφράζουν τα πρωτογενή λαϊκά ένστικτα και αιτήματα, την καταδικάζει αμετάκλητα στην περιθωριοποίηση. Έτσι, απεμπολείται και η βασική επαναστατική αρχή, σύμφωνα την οποία το επαναστατικό κίνημα όχι μόνο δεν γυρνάει την πλάτη στα (αντιφατικά) λαϊκά αιτήματα, αλλά με ακέραιο πολιτικό κριτήριο και επίμονη δουλειά τα μπολιάζει με το βασικό: την ταξική συνείδηση και την επαναστατική προοπτική. Αυτό αποτέλεσε το καθήκον των επαναστατών τότε, τώρα και για πάντα.

Η ομάδα μας σε σχέση με τη συγκυρία, επιμένει στη θέση της για την αναγκαιότητα δημιουργίας ενός πολιτικοστρατιωτικού μετώπου. Βάση ενός τέτοιου μετώπου δεν μπορεί να είναι η ιδεολογική ταύτιση, ούτε οι απόλυτες συγκλίσεις σε επιμέρους ζητήματα τακτικής. << Οι λέξεις μας χωρίζουν, οι πράξεις μας ενώνουν >> έλεγαν οι Τουπαμάρος προσδίδοντας ένα μετωπικό και πολυσυλλεκτικό χαρακτήρα στο λαϊκό επαναστατικό κίνημα. Έτσι, για εμάς βάση ενός σύγχρονου μετώπου αποτελεί η ανάγκη κινηματικής ανασυγκρότησης και άμυνας απέναντι στη βία που δεχόμαστε ως προλετάριοι. Και όταν μιλάμε για ανασυγκρότηση και άμυνα, μιλάμε για πολιτικοστρατιωτική οργάνωση και ένοπλη πάλη. Μιλάμε δηλαδή, για τη θεωρητική επεξεργασία που θα μας βοηθήσει να κατανοήσουμε τις βασικές αντιθέσεις και

κατευθύνσεις του καπιταλισμού σήμερα, ώστε να προετοιμαστούμε για τα επερχόμενα γεγονότα, να προειδοποιήσουμε τον λαό και να οργανώσουμε ακόμα και ένοπλα την αμυνά μας. Η ένοπλη πάλη, χωρίς την κινηματική και λαϊκή υποστήριξη δεν μπορεί να ευδοκιμήσει, παρά μόνο να ευτελιστεί ως μια "προσωπική" αντιπαράθεση με το καθεστώς. Με αυτό το δεδομένο, η δράση της ομάδας μας διεκδικεί, πέρα από το να αποδείξει ότι το σύστημα είναι τρωτό και ετοιμόρροπο, την ανάδειξη της ένοπλης αντιπαράθεσης ως άμεσο και επίκαιρο εργαλείο στα χέρια του κινήματος. Όστε να δημιουργηθεί ένα μαζικό-κοινωνικό αντάρτικο, ένα ενιαίο πολιτικοστρατιωτικό μέτωπο ως δύναμη ικανή να αναχαίτσει τη μνημονιακή λαίλαπα και να συσπειρώσει τις διάσπαρτες λαϊκές δυνάμεις. Ένα κοινωνικό αντάρτικο που θα αποτελέσει την οργανωμένη απέναντι των καταπιεσμένων, βάζοντας τα λαϊκά-εργατικά συμφέροντα στη πρώτη γραμμή του αγώνα: από την άρνηση πληρωμών σε τράπεζες, ΔΕΚΟ, νοσοκομεία, το μπλοκάρισμα των επερχόμενων πλειστηριασμών, τις απαλλοτριώσεις των βασικών αγαθών (τροφή, ρουχισμός), τα λαϊκά συσσίτια, την αντιφασιστική πάλη και την αλληλεγγύη στους πρόσφυγες-θύματα του ιμπεριαλισμού, μέχρι τις συμβολικές επιθέσεις σε κρατικούς και οικονομικούς στόχους. Θεωρούμε πως το επίπεδο της ταξικής βίας που δέχεται ο λαός, έχει ξεπεράσει κατά πολύ τις ισορροπίες που καθόριζαν το (ήπιο) χαρακτήρα της ταξικής πάλης στις προγενέστερες περιόδους. Δεν μπορούμε δηλαδή, να απαντήσουμε στις σημερινές συνθήκες με τα ίδια εργαλεία του παρελθόντος, όχι φυσικά με την έννοια της αναζήτησης "νέων" μορφών δράσης, όπως αρέσκονται να δηλώνουν οι μεταμοντέρνοι πριν καταλήξουν τελικά στην ιδιώτευση ή στον εναλλάκτισμο, αλλά στον εμπλουτισμό των ήδη υπάρχοντων με πιο μαχητικά περιεχόμενα. Με το να δώσουμε δηλαδή, μια σαφή μαχητική-επαναστατική κατεύθυνση στις δραστηριότητες του κινήματος μέσα από τη συγκρότηση μιας στρατιωτικής πτέρυγας, και όχι μιας στρατιωτικοποίησης ολόκληρου του κινήματος. Απέναντι στους σημερινούς κινηματικούς συσχετισμούς, της εσωστρέφειας, της δειλίας (και όχι του φόβου), της διαχωρισμένης από την ταξική πάλη "διάνοησης", του αυθορμητισμού και της πολιτικής ανευθυνότητας, του ηγεμονισμού και των διασπάσεων, εμείς παραμένουμε αισιόδοξοι και πιστεύουμε πως με σκληρή δουλειά αυτές οι παθογένειες μπορούν να εξοβελιστούν. Στην κατεύθυνση αυτή τοποθετούμε την ομάδα μας και τη δράση της: όχι ως αυτοσκοπό, αλλά στην υπηρεσία του λαού και του κινήματος. Γι' αυτό, και ό,τι λέμε δεν αποτελεί διαχωρισμένη κριτική, δεν μιλάμε από τους άμβωνες της "καθαρότητας" μας, δεν παριστάνουμε τους ήρωες και τους πρωτεργάτες του κινήματος. Αντίθετα, πιστεύουμε ότι οι ίδιες οι συνθήκες θα αναγκάσουν το κίνημα να τινάξει τη "σκουριά" από πάνω του, τελειώνοντας οριστικά με τον εναλλακτισμό, τις "δημόσιες σχέσεις" και τον αντικοινωνικό μικροαστισμό, σκύβοντας πάνω στα καθημερινά προβλήματα του λαού για να δημιουργήσει τελικά ένα πραγματικό επαναστατικό κίνημα. Πιστεύουμε πως η τωρινή κοινωνική ειρήνη είναι φαινομενική και εύθραυστη. Είμαστε βέβαιοι πως αν υπήρχε μία ισχυρή και μαχητική κινηματική δομή που απαντούσε στους υπαίτιους της κρίσης, λειτουργούσε αποσταθεροποιητικά στην ομαλή εφαρμογή των μνημονίων και έχει συγκεκριμένες θέσεις και πρόγραμμα για την έξοδο από την κρίση με προλεταριακούς όρους, τα πράγματα θα ήταν πολύ διαφορετικά στην Ελλάδα. Και αυτή η υπόθεση, επιβεβαιώνεται από την ιστορία των επαναστατικών κινήματων και τη μαζική λαϊκή απήχηση που κατέκτησαν, ασχέτως αν τελικά νίκησαν ή όχι. Η οργανωμένη πολιτική και στρατιωτική πάλη ενάντια στον ιμπεριαλισμό, την αστική τάξη και το κράτος της, αποτελεί τη

μοναδική λύση για να σταθούμε όρθιοι στην εποχή μας, να ξεφύγουμε από τη μιζέρια της κινηματικής εσωστρέφειας και της πολιτικής περιθωριοποίησης, έχοντας σαν αρχή το διαχρονικό σύνθημα που κινητοποίησε τους πιο ένδοξους αγώνες του επαναστατικού κινήματος: ΝΑ ΥΠΗΡΕΤΗΣΟΥΜΕ ΤΟ ΛΑΟ. Τίποτα παραπάνω.

Υ.Γ. Οι ζημιές που προκλήθηκαν στο κτίριο της κυπριακής πρεσβείας, λόγω της γειννίασης της με τα γραφεία του ΣΕΒ, μας προσφέρουν μια πρώτης τάξεως ευκαιρία για να επιτεθούμε σε έναν βασικό αρμό της εξωτερικής πολιτικής του ελληνικού κράτους, όσο και του "αδερφού" του κυπριακού, σήμερα: τον άξονα οικονομικής και στρατιωτικής συνεργασίας με το σιωνιστικό κράτος τρομοκράτη του Ισραήλ και την αιματοβαμμένη χούντα Αλ Σίσι της Αιγύπτου. Έναν άξονα υπεραντιδραστικό και φιλοπόλεμο, ο οποίος συγκροτείται υπό την καθοδήγηση του αμερικάνικου Ιμπεριαλισμού και την ενθάρρυνση της ΕΕ, με στόχο την κάλυψη των συνεχώς διευρυνόμενων αναγκών του Ευρωατλαντικού ιμπεριαλισμού στις πολυεπίπεδες επιχειρήσεις που διεξάγει με επίκεντρο τη Συρία, σε ολόκληρη την περιοχή της Α. Μεσογείου και της Μ. Ανατολής.

Επιζητώντας μια διέξοδο από τη χρεοκοπία τους, Ελλάδα και Κύπρος επιχειρούν να αναβαθμιστούν γεωστρατηγικά, λαμβάνοντας ενεργό μέρος στη διεθνή ιμπεριαλιστική εκστρατεία. Και μάλιστα από θέση καθαρά πολεμική αφού τη στενή οικονομική και πολιτική συνεργασία με Ισραήλ και Αίγυπτο σε ζωτικούς τομείς όπως την ενέργεια -ιδίως στην έρευνα, την εξόρυξη και τη μεταφορά φυσικού αερίου στην Ευρώπη- και τη χάραξη των θαλάσσιων συνόρων (ΑΟΖ), εμβαθύνει ο κοινός στρατιωτικός σχεδιασμός, ο οποίος περιλαμβάνει μετασταθμευση στρατιωτικών δυνάμεων, κοινά επιχειρησιακά στρατηγεία, συνεχείς κοινές ασκήσεις, ανταλλαγή τεχνογνωσίας, μέσων και στελεχών.

Με τη συμμετοχή στον άξονα Ισραήλ-Αιγύπτου, Ελλάδα και Κύπρος, βρίσκονται στην πραγματικότητα και με τα δύο πόδια εντός του Ιμπεριαλιστικού πολέμου στη Συρία και τη Μ. Ανατολή, εκθέτοντας έτσι σε νέους θανάσιμους κινδύνους τους καθημαγμένους, από την ταξική αφαίμαξη και την ιμπεριαλιστική ληστεία, ελληνικό και κυπριακό λαό: είτε από τυφλές τρομοκρατικές επιθέσεις όπως είναι αυτές που πραγματοποιούν αντιδραστικές ισλαμιστικές οργανώσεις στην καρδιά των δυτικών μητροπόλεων. Είτε από θερμά επεισόδια-πολεμικές αψιμαχίες με άλλους -εντός του ιμπεριαλιστικού στρατοπέδου- άξονες, όπως είναι αυτός που συγκροτεί σήμερα η νεοοθωμανική Τουρκία, με συνέπειες εντελώς απρόβλεπτες για τη ζωή των λαών και την εδαφική ακεραιότητα των χωρών.

Τέτοιου είδους πολεμικοί τυχοδιωκτισμοί δεν αποτελούν βέβαια κάτι το καινοφανές στην

ιστορία της ελληνικής αστικής τάξης. Μαζί με το δωσιλογισμό, ο πολεμοκάπηλος εθνικισμός συγκροτεί τον πυρήνα της ιδεολογίας της ελληνικής αστικής τάξης από τη σύσταση της. Είτε ως Μεγάλη Ιδέα, είτε ως εθνικοφροσύνη, είτε ως ευρωατλαντισμός, η ιδεολογία της ελληνικής αστικής τάξης είναι η ιδεολογία της ανελέητης ταξικής βίας απέναντι στον εχθρό λαό, η ιδεολογία της υποτέλειας και του εθνικισμού, του πολέμου και της ξενοδοουλείας.

Όλες οι εθνικές και κοινωνικές καταστροφές που γνώρισε ο τόπος (Μικρασιατική εκστρατεία, Κατοχή, Χούντα, διχοτόμηση Κύπρου) φέρουν φαρδιά πλατιά την υπογραφή της. Ειδικότερα σε ό,τι αφορά το "εθνικά ευαίσθητο" Κυπριακό ζήτημα, η στάση της ελληνικής αστικής τάξης και του κράτους της ήταν διαχρονικά εχθρική απέναντι σε κάθε προσπάθεια εθνικής χειραφέτησης του κυπριακού λαού. Τόσο επί βρετανικής αποικιοκρατίας όσο και επί αμερικανικής επικυριαρχίας. Σήμερα, τέσσερις δεκαετίες μετά την τουρκική εισβολή και κατάκτηση της Β.Κύπρου και ενώ ένα νέο σχέδιο Ανάν καταστρώνεται στα ιμπεριαλιστικά διαβούλια, προετοιμάζοντας τη νομιμοποίηση των αποτελεσμάτων της τουρκικής εισβολής, δικαιώνεται για ακόμη μία φορά η διαχρονική θέση του λαϊκού επαναστατικού μας κινήματος, ότι εχθροί στον αγώνα του κυπριακού λαού αποτελούν εκτός από τον Ιμπεριαλισμό και τον τουρκικό επεκτατισμό, οι "γραιοκύλοι ξενόδουλοι σε Ελλάδα και Κύπρο".

Στην ευρύτερη περιοχή της Α. Μεσογείου και της Μ.Ανατολής συγκεντρώνονται και συμπυκνώνονται σήμερα οι ανταγωνισμοί και οι συμμαχίες των μακελάρηδων του πλανήτη. Το τι μπορεί να προκύψει από τη συγκέντρωση τόσο ισχυρών στρατιωτικών δυνάμεων και την εξέλιξη των μεταξύ τους αντιθέσεων είναι ασφαλώς αδύνατο να προβλεφθεί. Το μόνο σίγουρο, πάντως, είναι ότι οι εκατόμβες των νεκρών και των προσφύγων που προκαλεί η επιχείρηση επαναχάραξης των συνόρων στην περιοχή, είναι αδύνατον να αντιμετωπιστούν έξω από την αντιιμπεριαλιστική πάλη. Γιατί η ανάδειξη του ιμπεριαλιστικού χαρακτήρα του πολέμου είναι αυτή που προσδίδει στην αλληλεγγύη στα θύματα του μαχίμα και διεθνιστικά χαρακτηριστικά, δημιουργώντας τους όρους για την ενότητα δράσης των λαών της περιοχής ενάντια στους κοινούς εχθρούς: τον ιμπεριαλισμό, το σιωνισμό και τις αστικές τάξεις των εξαρτημένων χωρών.

Κλείνουμε, απευθύνοντας θερμούς επαναστατικούς χαιρετισμούς στους λαούς και τα ανταρτικά κινήματα της περιοχής που μάχονται με το όπλο στο χέρι ενάντια στον ιμπεριαλισμό και τις παραφυάδες του. Ειδικότερα στις κομμουνιστικές οργανώσεις σε Τουρκία και Κουρδιστάν που πολεμούν με αυταπάρνηση τον τουρκικό φασισμό και τον ισλαμοφασισμό (ISIS). Στο ιστορικό Λαϊκό Μέτωπο για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης που σχεδόν μισό αιώνα αντιστέκεται ένοπλα εναντίον στο σιωνιστή κατακτητή. Στις αριστερές αντάρτικες οργανώσεις στο Λίβανο και αλλού. Όπως επίσης και στα εθνικοαπελευθερωτικά ισλαμικά κινήματα όπως η Χαμάς και η Χεζμπολάχ, με τα οποία παρά τις θεμελιώδεις διαφορές μας, μας

ενώνει η ίδια πλευρά του χαρακώματος στη μάχη ενάντια στον ιμπεριαλισμό, το σιωνισμό και τα αντιδραστικά αραβικά καθεστώτα.

ΟΜΑΔΑ ΛΑΪΚΩΝ ΑΓΩΝΙΣΤΩΝ